

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 4. KVĚTNA 2025

Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.

„ŠIMONE, SYNU JANŮV, MILUJEŠ MĚ?“ ODPOVĚDĚL MU: „ANO, PANE, TY VÍŠ, ŽE TĚ MILUJI.“ JEŽÍŠ MU ŘEKL: „PAS MOJE OVCE.“ (Jan 21,1-19). Sousoší na místě Petrova vyznání, na břehu Genezaretského jezera u svatyně *Sacellum Primatus Sancti Petri*, kde jsme po abdikaci Benedikta XVI. prosili za budoucího Petrova nástupce, Izrael. *Peregrinatio Ad Fontes Salutis*, 26.2.2013.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, ve společenství Zmrtvýchvstalého prosme všemohoucího Otce:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

● Za svatou Církev, aby v péči Nejvyššího pastýře, našeho Pána Ježíše Krista a vědoma si mateřské ochrany Panny Marie, vroucně prosila Pána, aby svým Duchem provázel kardinály při nadcházející volbě nového Petrova nástupce.

● Pro vítězství Tvého Syna nad mocí pekel a smrtí, zbav ukrajinský národ Putinova ruského barbarství, a všem, kdo vládnou národům dej moudrost, ať se stávají šířiteli pravdy a míru.

● Prosme za lhostejné, ustrašené a bázlivé, aby v síle Ducha zmrtvýchvstalého Krista dokázali jít proti proudu, vědomi si toho, že je třeba "poslouchat více Boha než lidi".

● Modleme se za mladé lidi, povolané k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.

● Prosme za zemřelé, ať na věky vzdávají chválu Tomu, který sedí na trůně i Beránkovi.

K: Bože, tys učinil zmrtvýchvstalého Krista počátkem nového stvoření. Dej, ať Církev neustále hlásá novost tvého evangelia. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

**ANNUNTIO VOBIS GAUDIUM MAGNUM
HABEMUS PAPAM**

LEO XIV

„Pokoj s vámi se všemi! ...

*Chtěl bych, aby tento pozdrav pokoje
vstoupil do vašich srdcí, dosáhl k vašim
rodinám, ke všem lidem, ať už jsou kdekoli,
ke všem národům, k celé zemi ...*

*Bůh nás miluje, Bůh miluje vás všechny
a zlo nezvítězí! Všichni jsme v Božích rukou.
Proto bez obav, spojeni ruku v ruce s Bohem
a mezi sebou navzájem kráčeje vpřed!“*

(první slova papeže Lva XIV. z lodžie vatikánské baziliky, 8. května 2025)

„PROSME ZA VŠECHNY, KDO PROŽÍVAJÍ ČAS UTRPENÍ: ABY TVÁŘ MUŽE Z PLÁTNA OTEVŘELA JEJICH SRDCE
SPASITELNÉMU TAJEMSTVÍ UMUČENÍ A VLÉVALA JIM NADĚJI A DŮVĚRU VE VELIKONOČNÍ VÍTĚZSTVÍ.“
Eucharistie před Turínským plátnem, katedrála sv. Jana Křtitele, Torino, Itálie,
Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet, 23. června 2015.

EUCHARISTIE PUSTIMĚŘSKÝCH POUTNÍKŮ NA COVA DA IRIA – V KAPLI ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ.
Dole: světelné procesí. *Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem*, Fatima, Portugalsko, 25. června 2008.

„PŘIJMOU-LI MOJE POŽADAVKY, RUSKO SE OBRÁTÍ A BUDE MÍR;
NEPŘIJMOU-LI, ROZŠÍŘÍ SVÉ BLUDY DO SVĚTA A PODNÍTÍ VÁLKY A PRONÁSLEDOVÁNÍ CÍRKVE.
DOBŘÍ LIDÉ BUDOU MUČENI A SVATÝ OTEC BUDE MUSET MNOHO TRPĚT,
MNOHÉ NÁRODY BUDOU ZNIČENY“ (zjevení 13.7.1917),...

Od chvíle, kdy jsme nepřikládali váhu této výzvě, zjišťujeme, že se naplnila;
Rusko zaplavilo svět svými bludy. A konstatujeme-li, že se toto proroctví ještě zcela
nenaplnilo, vidíme, že k němu postupně rychlými kroky směřujeme, pokud neopustíme
cestu hříchu, nenávisti, pomsty, nespravedlnosti vznikající porušováním lidských práv,
cestu nemravnosti, násilí... Neříkejme ale, že je to Bůh, kdo nás takto trestá; jsou to naopak
sami lidé, kteří si připravují trest. Bůh nás s naléhavostí varuje a volá na dobrou cestu
za plného respektování svobody, kterou nám dal; odpovědnost proto nesou lidé sami.“
(z dopisu sestry Lucie papeži Janu Pavlu II. o třetím fatimském zjevení)

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 11. KVĚTNA 2025

Jsmе jeho lid a stádce, které on pase.

Jsem syn svatého Augustina, augustinián, který řekl: „S vámi jsem křesťan, pro vás jsem biskup“. V tomto smyslu můžeme všichni společně kráčet k té vlasti, kterou nám Bůh připravil. (*papež Lev XIV.*)

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v tomto společenství živého Boží lidu, uposlechněme výzvy našeho Pastýře a s důvěrou volejme k Pánu žně:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Zachovej ve své lásce papeže Lva, kterého jsi pro nás vyvolil, aby jako svědek naděje ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.
 - Dobrý Pastýři, učiň přítrž válce proti Ukrajině, zastav zvěrstva, páchaná satanským Putinovým Ruskem, a posilni v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.
 - Modleme se za ty, kteří uvažují o povolání ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, aby poctivě naslouchali Pánovu hlasu a odvážně odpověděli na jeho volání.
 - Modleme se za mladé lidi, povolané k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.
 - Ať maminky naší farnosti nacházejí v Matce Boží odkaz svého jedinečného povolání.
 - Ty chceš, aby toto shromáždění bylo předzvěstí nebeského Jeruzaléma: dej věčný život všem, kdo se v pozemském putování sytili Tělem a Krví Beránka, jenž snímá hříchy světa.
- K:** Otče, ať tvůj svatý Duch učiní celou církev lidem, který tě vroucně prosí za svatá povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 5,27B-32.40B-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece přikázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“ Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

ŽALM 30

Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil, nedopřál jsi, aby se nade mnou radovali moji nepřátelé. Hospodine, z podsvětí jsi vyvedl mou duši, zachovals mi život mezi těmi, kteří do hrobu klesli. Zpívejte Hospodinu, jeho zbožní, a vzdávejte díky jeho svatému jménu! Vždyť jeho hněv trvá chvíli, ale jeho laskavost po celý život, zvečera se uhostí pláč, zítřka však jásot. Slyš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, pomoz mi, Hospodine! Můj nárek jsi obrátil v tanec, Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky!

2. ČTENÍ – ZJ 5,11-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců – bylo jich na miliony a stamiliony – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ a starci padli na tvář a poklonili se.

EVANGELIUM – JAN 21,1-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství

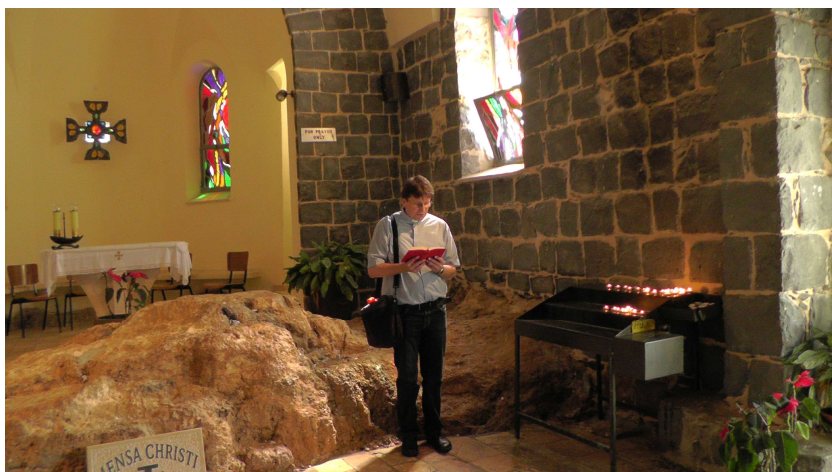

Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal

se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

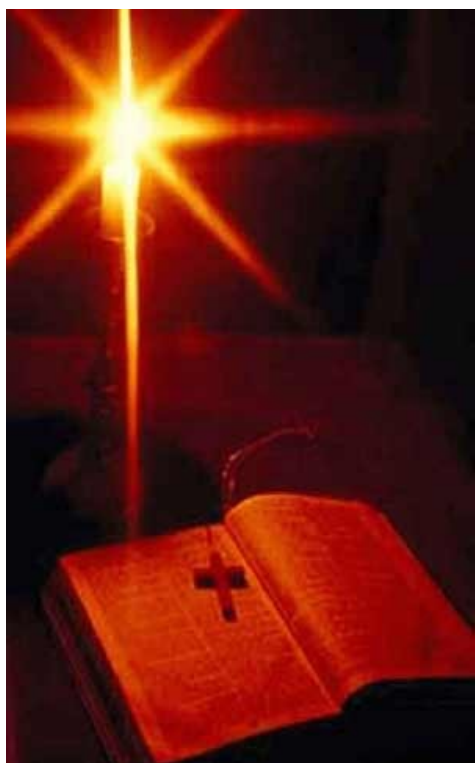
ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotřhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte sníst!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. Když posnídali, zeptal se

Modlitba za budoucího papeže na místě Petrova primátu, na břehu Tiberiánského moře, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Izrael, 26.2.2013.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 13,14.43-52

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: ‘Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.’“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té

krajině. Židé však poštvali zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha svatého.

ŽALM 30

Plesejte Hospodinu, všechny země, – služte Hospodinu s radostí, – vstupte před něho s jásotem! Uznejte, že Hospodin je Bůh: – on nás učinil, a my mu náležíme, – jsme jeho lid a stádce jeho pastvy. Neboť Hospodin je dobrý, – jeho milosrdenství je věčné, – po všechna pokolení trvá jeho věrnost.

2. ČTENÍ – ZJ 7,9.14B-17

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

EVANGELIUM – JAN 10,27-30

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

POSLEDNÍ SVATÝ TÝDEN S PAPEŽEM FRANTIŠKEM

/HOMÍLIE PŘIPRAVENÉ SVATÝM OTCEM/

KVĚTNÁ NEDĚLE

Vidět Pána ve tvářích drásaných konflikty a bídou

„Požehnaný, který přichází, král, ve jménu Páně“ (Lk 19,38). Takto oslavuje zástup Ježíše při jeho vjezdu do Jeruzaléma. Mesiáš prochází branou svatého města, dokořán otevřenou, aby přivítala toho, který jí o několik dní později vyjde prokletý a odsouzený, obtížený křížem. I my jsme dnes

následovali Ježíše, nejprve ve slavnostním průvodu a pak na smutné cestě, a zahájili tak Svatý týden, který nás připravuje na oslavu Kristova umučení, smrti a vzkříšení.

Když mezi zástupem sledujeme tváře vojáků a slzy žen, naši pozornost upoutá cizinec, jehož jméno náhle vstoupí do evangelia: Šimon z Kyrény. Tohoto muže odvádějí vojáci, kteří mu „nasadili kříž, aby ho nesl místo Ježíše“ (Lk 23,26). Přicházel v tu chvíli z venkova, procházel kolem a narazil na událost, která ho zdrtila stejně jako těžké dřevo na ramenou. Když jsme na cestě na Kalvárii, zamysleme se na chvíli nad Šimonovým gestem, prozkoumejme jeho srdce, následujme jeho krok vedle Ježíše.

Především jeho gesto, které je tak ambivalentní. Na jedné straně je Kyréňan nucen nést kříž: nepomáhá Ježíši z přesvědčení, ale z donucení. Na druhé straně se ocitá v situaci, kdy se osobně podílí na Kristově utrpení. Ježíšův kříž se stává křížem Šimonovým. Ne však toho Šimona zvaného Petr, který slíbil, že bude Mistra vždy následovat. Onen Šimon zmizel v noci zrady poté, co prohlásil: „Pane, s tebou jsem ochoten jít i do vězení a na smrt“ (Lk 22,33). Za Ježíšem nyní nekráčí učedník, ale tento Kyréňan. Mistr však jasně učil: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme každý den svůj kříž a následuje mě“ (Lk 9,23). Šimon Galilejský to říká, ale nedělá. Šimon z Kyrény to dělá, ale nic neříká: mezi ním a Ježíšem neprobíhá žádný dialog, nepadne ani slovo. Mezi ním a Ježíšem je jen dřevo kříže.

Abychom věděli, zda Kyréňan vyčerpanému Ježíši, s nímž musí sdílet trest, pomohl, nebo zda ho znechutil, abychom věděli, zda kříž nese, nebo snáší, musíme se podívat na jeho srdce. Zatímco srdce Boží se chystá otevřít, proniknuto bolestí, která odhaluje jeho

milosrdenství, srdce člověka zůstává zavřené. Nevíme, co přebývá v srdci Kyréňana. Vžijme se do jeho situace: cítíme hněv, nebo lítost, smutek, nebo rozmrzelost? Vzpomeneme-li si na to, co Šimon udělal pro Ježíše, vzpomeňme si také na to, co Ježíš udělal pro Šimona - jako pro mě, pro tebe, pro každého z nás -: vykoupil svět. Dřevěný kříž, který nese Kyréňan, je křížem Krista, který nese hřích všech lidí. Nese ho z lásky k nám, v poslušnosti Otci (srov. Lk 22,42), trpí s námi a za nás. Právě tímto nečekaným a šokujícím způsobem se Kyréňan zapojuje do dějin spásy, kde nikdo není cizí, nikdo není cizinec.

Sledujme tedy Šimonův krok, protože nás učí, že Ježíš přichází vstříc každému, v jakékoli situaci. Když vidíme množství mužů a žen, které nenávisť a násilí vrhají na cestu ke Kalvárii, vzpomeňme si, že Bůh tuto cestu proměňuje v místo vykoupení, protože po ní kráčet, když za nás dal svůj život. Kolik Kyréňanů nese Kristův kříž!

Poznáváme je? Vidíme v jejich tvářích, rozervaných válkou a bídou, Krista? Tváří v tvář ohavné nespravedlnosti zla není nesení Kristova kříže nikdy marné, naopak, je to nejkonkrétnější způsob sdílení jeho spásné lásky.

Ježíšovo umučení se stává soucitem, když natahujeme ruku k těm, kdo už nemohou, když pozvedáme padlé, když objímáme sklíčené. Bratři a sestry, abychom zakusili tento velký zázrak milosrdenství, rozhodněme se během Svatého týdne, jak budeme nosit kříž: ne na krku, ale v srdci. Nejen naše vlastní, ale i těch, kteří trpí vedle nás; možná i toho neznámého člověka, se kterým nás náhoda - ale je to opravdu náhoda? - svedla dohromady. Připravme se na Pánovy Velikonoce tím, že se jeden pro druhého staneme Kyréňany.

V textu k polední modlitbě Anděl Páně, který zveřejnila Tisková kancelář Svatého stolce, papež na Květnou neděli děkuje věřícím za modlitby za své zdraví a prosí o modlitby za oběti válek, chudoby a přírodních katastrof:

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes, na Květnou neděli, jsme v evangeliu slyšeli vyprávění o Kristově umučení podle Lukáše (srov. Lk 22,14-23,56). Několikrát jsme slyšeli, jak se Ježíš obrací k Otci: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich! Ale ne má vůle, nýbrž tvá se staň“ (22,42); „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (23,34); „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (23,46). Bezbranného a poníženého jsme ho viděli kráčet ke kříži s city a srdcem dítěte, které se drží otce kolem krku, křehké v těle, ale silné v důvěřivé odevzdanosti, dokud neusne, ve smrti, v jeho náručí.

To jsou pocity, o kterých nás liturgie vyzývá, abychom o nich přemýšleli a učinili je svými. Všichni máme trápení, ať už tělesná nebo morální, a víra nám pomáhá nepodléhat

zoufalství, neuzavírat se do sebe v hořkosti, ale čelit jim a cítit se jako Ježíš obklopeni prozřetelnou a milosrdnou Otcovou náručí.

Sestry a bratři, moc vám děkuji za vaše modlitby. V této době fyzické slabosti mi pomáhají ještě více pociťovat Boží blízkost, soucit a laskavost. I já se za vás modlím a prosím vás, abyste spolu se mnou svěřili Hospodinu všechny trpící, zvláště ty, kteří jsou postiženi válkou, chudobou nebo přírodními katastrofami. Zejména kéž Bůh přijme ve svém pokoji oběti zřícení budovy v Santo Domingu a utěší jejich rodiny.

15. dubna si připomeneme druhé smutné výročí začátku konfliktu v Súdánu, při němž zahynuly tisíce lidí a miliony rodin byly nuceny opustit své domovy. Utrpení dětí, žen a zranitelných lidí volá do nebe a prosí nás, abychom jednali. Obnovuji svůj apel na zúčastněné strany, aby ukončily násilí a vydaly se cestou dialogu, a na mezinárodní společenství, aby nechyběla nezbytná pomoc obyvatelstvu.

A vzpomeňme také na Libanon, kde před padesáti lety začala tragická občanská válka: ať s Boží pomocí žije v míru a prosperitě.

Kéž mír konečně zavládne na sužované Ukrajině, v Palestině, Izraeli, Demokratické republice Kongo, Myanmaru, Jižním Súdánu. Kéž nám Maria, Matka bolestná, tuto milost vyprosí a pomůže nám prožít Svatý týden ve víře.

ZELENÝ ČTVRTEK

Mše se svěcením olejů

Služba naděje bez zdí a hranic

Draží biskupové a kněží, draží bratři a sestry!

„Alfa a Omega, ten, který je, který byl a který přijde, Vševládny,“ (Zj 1,8) je Ježíš. Přesně ten Ježíš, kterého nám Lukáš popisuje v nazaretské synagoze, mezi těmi, kdo ho znají od dětství i nyní nad ním žasnou. Zjevení - „apokalypsa“ - se nabízí v mezích času a prostoru: má tělo jako svorník, který udržuje naději. Tělo Ježíšovo i naše. O této naději vypráví poslední kniha Bible. Činí tak originálním způsobem, který nechává roztát všechny apokalyptické obavy na slunci ukřižované lásky. V Ježíši je otevřena kniha dějin a lze ji číst. My kněží máme také dějiny: když na Zelený čtvrtek obnovujeme své sliby vyplývající z kněžského svěcení, vyznáváme, že je můžeme číst pouze v Ježíši Nazaretském. „Ten, který nás

miluje a svou krví nás vysvobodil z našich hříchů“ (Zj 1,5), také otevírá svitek našeho života a učí nás nacházet pasáže, které odhalují jeho smysl a poslání. Když mu dovolíme, aby nás poučil, stane se naše služba službou naděje, protože v každém z našich příběhů Bůh otevírá jubileum, tedy čas a oázu milosti. Ptejme se sami sebe: Učím se číst svůj život? Nebo se toho bojím?

Je to celý národ, který nachází občerstvení, když v našem životě začíná jubileum: ne jen jednou za pětadvacet let - doufejme! - ale v každodenní blízkosti kněze svému lidu, v níž se naplňují proroctví o spravedlnosti a míru. „Učinil nás královstvím, kněžími svého Boha a Otce“ (Zj 1,6): takový je Boží lid. Toto království kněží není totožné s klérem. To „my“, které utváří Ježíš, je lid, jehož hranice nevidíme, jehož zdi a hranice padají. Ten, který říká: „Hle, všechno dělám nové“ (Zj 21,5), roztrhl chrámovou oponu a má pro lidstvo připraveno město-zahradu, nový Jeruzalém, který má vždy otevřené brány (Zj 21,25). Ježíš tedy čte a učí nás číst služebné kněžství jako čistou službu kněžskému lidu, který bude brzy obývat město, jež nebude potřebovat chrám.

Jubilejní rok tak pro nás kněze představuje specifickou výzvu, abychom znovu začali ve znamení obrácení. Jako poutníci naděje, abychom vyšli z klerikalismu a stali se hlasateli naděje. Jistě, je-li Alfou a Omegou našeho života Ježíš, můžeme se i my setkat s nesouladem, který zažil on v Nazaretě. Pastýř, který miluje svůj lid, nežije tak, že by za každou cenu hledal souhlas a uznání. Věrnost lásky však obrací, chudí to poznají jako první, ale pomalu zneklidňuje a přitahuje i ostatní. „Hle, [...] uvidí ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a pro něj se budou bít v prsa všechna pokolení země. Ano, amen!“ (Zj 1,7).

Shromáždili jsme se zde, drazí, abychom si toto „Ano, amen!“ zopakovali. Je to vyznání víry Božího lidu: „Ano, je to tak, pevně drží jako skála!“. Umučení, smrt a vzkříšení Ježíše, které se chystáme prožít, jsou základem, který pevně drží církev a v ní i naši kněžskou službu. A jaká je to půda? V jakém *humusu* můžeme nejen stát, ale i vzkvétat? Abychom ji pochopili, musíme se vrátit do Nazareta, jak to tak pronikavě vytyčil svatý Charles de Foucauld.

„Přišel do Nazareta, kde vyrostl, a podle svého zvyku vešel v sobotu do synagogy a postavil se, aby četl“ (Lk 4,16). Evokovali jsme zde přinejmenším dva zvyky: zvyk chodit do synagogy a zvyk číst. Náš život podporují dobré návyky. Mohou ochabnout, ale prozrazují, kde je naše srdce. Ježíšovo srdce je zamilované do Božího slova: už ve dvanácti letech mu rozuměl a nyní, jako dospělý, je Písmo jeho domovem. Zde je půda, vitální *humus*, který nacházíme, když se staneme jeho učedníky. „Dostal svitek proroka Izaiáše, otevřel ho a našel úryvek“ (Lk 4,17). Ježíš ví, co hledá. Rituál synagogy to umožňoval: po čtení *Tóry* mohl každý rabín najít stránky proroků, aby poselství aktualizoval. Zde je však něco víc: je tu stránka jeho života. Lukáš tím míní toto: Ježíš si mezi mnoha proroctvími vybírá to, které chce naplnit.

Drazí kněží, každý z nás má slovo, které má naplnit. Každý z nás má vztah ke Slovu Božímu, které přichází z dálky. Uplatníme ho jen tehdy, když Bible zůstane naším prvním domovem. V ní má každý z nás stránky, které jsou nám drahé. To je krásné a důležité! Pomáhejme také druhým najít stránky jejich života: třeba snoubencům, když si vybírají čtení pro svou svatbu; nebo těm, kdo truchlí a hledají pasáže, které by svěřili Božímu milosrdenství a modlitbám společenství zesnulých. Na začátku každé naší cesty je zpravidla stránka povolání. Skrze ni nás Bůh stále volá, pokud ji dodržujeme, aby láska nevychladla.

Stránka vybraná Ježíšem je však také, a to zvláštním způsobem, důležitá pro každého z nás. Následujeme ho, a právě proto se nás týká a zapojuje nás do jeho poslání. „Otevřel svitek a našel pasáž, kde bylo napsáno:

Duch Páně je nade mnou; Proto mě pomazal a poslal mě, abych přinesl dobrou zprávu chudým, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku; abych propustil na svobodu utiskované, abych vyhlásil rok Hospodinovy přízně.

Sroloval svitek, odevzdal ho zpět služebníkově a posadil se“ (Lk 4,17-20).

Naše oči jsou nyní upřeny na něj. Právě vyhlásil jubileum. Neučinil tak jako ten, kdo mluví o druhých. Řekl: „Duch Páně je nade mnou“ jako ten, kdo ví, o jakém Duchu mluví. A skutečně dodává: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste slyšeli. To je božské: že se slovo stává skutečností. Nyní mluví činy, slova se naplňují. To je nové, to je mocné. „Hle, já činím všechno nové“. Není milosti, není Mesiáše, pokud zaslíbení zůstanou jen zaslíbeními, pokud se zde dole nestanou skutečností. Všechno se promění.

To je Duch, kterého vzýváme na naše kněžství: byli jsme jím obdařeni a je to právě Ježíšův Duch, který zůstává tichým protagonistou naší služby. Lidé cítí jeho dech, když se v nás slova stávají skutečností. Chudí před ostatními a děti, dospívající, ženy, a dokonce i ti, kteří byli zraněni ve vztahu k církvi, mají „nos“ na Ducha svatého: rozlišují ho od ostatních světských duchů, poznávají ho v tom, že se v nás shoduje hlásání a život. Můžeme se stát naplněným proroctvím, a to je krásné! Svátostné křížmo, které dnes světíme, zpečetuje toto proměňující tajemství v různých etapách křesťanského života. A pozor: nikdy se nenechte odradit, protože je to Boží dílo. Věřte, ano! Věřte, že Bůh mě nezklame! Bůh nikdy nezklame. Vzpomeňte si na to výraz při svěcení: „Bůh ať dovede do konce dílo, které v tobě začal“. A on to dělá.

Je to Boží dílo, ne naše: přinášet chudým radostnou zvěst, zajatým vysvobození, slepým zrak, utlačovaným svobodu. Jestliže Ježíš našel tuto pasáž ve svitku, čte ji i dnes v životopise každého z nás. Především proto, že až do posledního dne je to vždy on, kdo nás evangelizuje, kdo nás osvobozuje z našich vězení, kdo nám otevírá oči, kdo zvedá břemena naložená na našich bedrech. A pak proto, že tím, že nás povolává ke svému poslání a svátostně nás vkládá do svého života, skrze nás osvobozuje i ostatní. Zpravidla aniž bychom si toho byli vědomi. Naše kněžství se stává jubilejní službou, jako je ta jeho, aniž bychom troubili na roh nebo polnici: v zasvěcení, které není vykřikované, ale radikální a bezplatné. Je to Boží království, to, o kterém vyprávějí podobenství, účinné a diskrétní jako kvas, tiché jako semínko. Kolikrát ho v nás rozpoznali ti nejmenší? A jsme schopni poděkovat?

Bůh ví, jak hojná je úroda. My dělníci zakoušíme námahu i radost ze žně. Žijeme po Kristu, v mesiášské době. Zažijme zoufalství! Místo toho náprava a odpuštění dluhů; přerozdělení odpovědnosti a zdrojů: to očekává Boží lid. Chce se na tom podílet a na základě křtu je velkým kněžským lidem. Oleje, které při tomto slavnostním obřadu posvěcujeme, jsou určeny pro jeho útěchu a mesiášskou radost.

Tímto polem je svět. Náš společný domov, tak zraněný, a lidské bratrství, tak popírané, ale nesmazatelné, nás vyzývají k rozhodnutím na tomto poli. Boží úroda je pro všechny: živé pole, na němž člověk vypěstuje stokrát víc, než zasel. Kéž nás v našem poslání oživuje radost z Království, která odmění každou námahu. Každý zemědělec totiž zná období, kdy není vidět, že by něco rostlo. Ani v našem životě jich není málo. Je to Bůh, kdo pěstuje a pomazává své služebníky olejem radosti.

Drazí věřící, lidé naděje, modlete se dnes za radost kněží. Kéž k vám přijde vysvobození zaslíbené Písmem a živené svátostmi. Přebývá v nás mnoho obav a obklopují nás strašlivé nespravedlnosti, ale nový svět již svítá. Bůh tak miloval svět, že nám dal svého Syna, Ježíše. Pomazává naše rány a osušuje naše slzy. „Hle, přichází s oblaky“ (Zj 1,7). Jeho je království a sláva na věky věků. Amen.

Mše svatá na památku Večeře Páně

Papež František oslavil Zelený čtvrtek návštěvou římské věznice Regina Coeli a pokračoval tak v tradici, kterou dodržuje od začátku svého pontifikátu: přiblížit se lidem žijícím za mřížemi. Přestože letos nemohl slavit liturgii Večeře Páně a mytí nohou, papež se s vězni osobně pozdravil, nabídl jim slova povzbuzení a každého z nich obdaroval růžencem a kapesním evangeliem. „Vždycky jsem rád přicházel na Zelený čtvrtek do vězení, abych tu umýval nohy jako Ježíš,“ řekl papež shromážděným. „Letos to

nemohu udělat, ale chci vám být nablízku. Modlím se za vás a vaše rodiny.“ Přibližně 70 vězňů různého věku a národností přivítalo Svatého otce v centrální rotundě historické věznice, která se nachází v římské čtvrti Trastevere. Shromáždění uvnitř i vězni přihlížející z horních oken ho přivítali jásotem a skandováním. Nádvořím se ozývaly výkřiky jako „Svoboda!“, „Modlete se za nás!“, „Modlete se za Palestinu“ a „Jsme s vámi!“. Papež František jim odpovídal jednoduchými gesty - zvedl ruku na pozdrav a ukázal zdvižený palec - a pak se s nimi rozloučil: „Modlete se za mě“. Svatý otec strávil uvnitř zařízení asi 30 minut, během nichž se pozdravil s vězni a členy vězeňského personálu. Mnozí z vězňů měli na krku růžence a několik z nich drželo v ruce modlitební knížky nebo evangelia. Jeden mladík požádal o další výtisk evangelia, aby ho mohl po propuštění předat své sestře. Jiní poklekli, políbili papeži ruku nebo se k němu naklonili, aby s ním navázali krátký kontakt. Jeden z vězňů, Ferdinando, předal papeži ručně psaný vzkaz: „Kéž světlo Páně osvítlí můj život a život mé rodiny. Děkuji Vám, papeži, za Vaši přítomnost.“ Papež František se s ním na chvíli zastavil, zeptal se na jeho rodinu a ujistil ho o svých modlitbách. Další mladý muž, šestadvacetiletý Matteo, požádal papeže, aby mu podepsal výtisk evangelia. Krátce se Svatému otci svěřil se svým osobním příběhem a uvedl, že byl uvězněn poté, co bránil svou partnerku před napadením. Tvrdil, že situace byla špatně pochopena a vedla ke křivému svědectví. V rotundě, kde se každý týden konají katecheze a mše svaté, vyjádřilo několik zadržených překvapení a vděčnost za papežovu neohlášenou návštěvu. Někteří z nich vzpomínali, že mu po jeho návštěvě jiné římské věznice, Rebibbia, v prosinci loňského roku psali a žádali ho, aby navštívil také Reginu Coeli. „Modlili jsme se a on opravdu přišel,“ řekl jeden z vězňů. Papež František učinil z návštěv věznic charakteristický prvek svých obřadů na Zelený čtvrtek, počínaje Buenos Aires a pokračujíc po celou dobu jeho pontifikátu v Římě. Svou letošní zastávku ve věznici Regina Coeli

uskutečnil navzdory nedávným zdravotním problémům a hospitalizaci. Před věznicí se papež v rozhovoru s novináři nad návštěvou krátce zamyslel: „Pokaždé, když vstoupím na takové místo, ptám se sám sebe: proč oni a ne já?“ Na otázku, jak bude trávit Velikonoce, odpověděl jednoduše: „Tak, jak budu moci“.

VELKÝ PÁTEK

Modlitba Církve za obrácení světa Via Crucis v římském Koloseu s texty připravenými papežem Františkem

ÚVOD

Cesta na Kalvárii vede přímo našimi každodenními ulicemi. My, Hospodine, jdeme většinou opačným směrem než ty. Tak se může stát, že se setkáme s tvou tváří, že se setkáme s tvým pohledem. Postupujeme jako obvykle a ty nám jdeš naproti. Tvé oči čtou v našich srdcích. Pak váhavě pokračujeme, jako by se nic nestalo. Můžeme se otočit, podívat se na tebe, následovat tě. Můžeme se ztotožnit s tvou cestou a uvědomit si, že je lepší změnit směr.

Z evangelia podle Marka (10,21): Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“

Ježíš je tvé jméno a skutečně v tobě „Bůh zachraňuje“. Bůh Abrahamův, který volá, Bůh Izákův, který opatruje, Bůh Jákobův, který žehná, Bůh Izraele, který osvobozuje: ve

tvém pohledu, Pane, když procházíš Jeruzalémem, je celé zjevení. Ve tvých krocích za městem je náš exodus do nové země. Přišel jsi změnit svět: pro nás to znamená změnit směr, vidět dobrotu tvých kroků, nechat vzpomínku na tvé oči působit v našich srdcích.

Křížová cesta je modlitbou těch, kdo jdou. Přerušuje naše obvyklé cesty, abychom od únavy směřovali k radosti. Je pravda, že nás to stojí Ježíšovu cestu: v tomto světě, který všechno kalkuluje, má bezplatnost vysokou cenu. V daru však všechno znovu rozkvétá: město rozdělené na

frakce a zmítané konflikty se posouvá ke smíření; zvadlá zbožnost znovu objevuje plodnost Božích zaslíbení; i srdce z kamene se může proměnit v srdce z masa. Jen je třeba uposlechnout pozvání: „Pojďte! Následujte mě!“. A důvěřovat tomuto pohledu lásky.

PRVNÍ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE ODSOUZEN K SMRTI

Z evangelia podle Lukáše (23,13-16): Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se tento člověk provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“

Takhle to nedopadlo. On tě neosvobodil. Přesto to mohlo dopadnout jinak. Je to dramatická hra našich svobod. Té, pro kterou sis nás, Pane, tolik vážil. Důvěřoval jsi Herodovi, Pilátovi, přátelům i nepřátelům. Jsi nezvratný v důvěře, s níž ses svěřil do našich rukou. Můžeme z toho vytěžit zázraky: osvobození nespravedlivě obviněných, prohloubit komplexnost situací, čelit rozsudkům, které zabíjejí. I Herodes mohl následovat svatý neklid, který ho k tobě přitahoval: neudělal to, ani když byl nakonec v tvé přítomnosti. Pilát tě mohl osvobodit: už tě zprostil viny. Neudělal to. Cesta kříže, Ježíši, je možnost, kterou jsme už příliš mnohokrát zavrhlí. Přiznáváme to: vězni rolí, z nichž jsme nechtěli vystoupit, obávali jsme se nepříjemností spojených se změnou směru. Ty jsi stále, tiše, před námi: v každé sestře a bratru vystaveném soudu a předsudkům. Vracejí se náboženské argumenty, právní tahanice, zdánlivý zdravý rozum, který se nezapojuje do osudů druhých: tisíc důvodů nás táhne na stranu Heroda, kněží, Piláta a davu. Přesto to může být jinak. Ty, Ježíši, si nad tím nemyješ ruce. Stále miluješ, v tichosti. Rozhodl ses a teď je řada na nás.

DRUHÉ ZASTAVENÍ: NA JEŽÍŠE JE VLOŽEN KŘÍŽ

Z evangelia podle Lukáše (9,43b-45): Všichni byli celí ohromení nad úžasnou Boží mocí. „Vy si dobře povšimněte těchto mých slov: Syn člověka bude vydán lidem do rukou.“ Oni však té řeči nerozuměli; (její smysl) zůstal pro ně zahalen, takže to nepochopili. Báli se ho však na to zeptat.

Celé měsíce, možná roky, leželo toto břemeno na tvých bedrech, Ježíši. Když jsi o něm mluvil, nikdo tě neposlouchal: nepřekonatelný tlak, i když jen tušíš. Nežádal jsi o to, ale cítil jsi, jak se k tobě kříž blíží, stále zřetelněji. Pokud jsi ho přijal, bylo to proto, že jsi cítil jeho tíhu i odpovědnost. Cesta tvého kříže, Ježíši, není jen do kopce. Je to tvůj sestup k těm, které jsi miloval, ke světu, který miluje Bůh. Je to odpověď, převzetí odpovědnosti. Něco to stojí, stejně jako ta nejopravdovější pouta, ty nejkrásnější lásky. Tíha, kterou nesete, vypovídá o dechu, který vás pohání, o tom Duchu, „který je Pán a dává život“. Kdo ví, proč se tě bojíme na to vůbec ptát. Ve skutečnosti jsme to my, kdo se zadýchává, protože se snažíme vyhnout odpovědnosti. Stačilo by neutíkat a zůstat: mezi těmi, které jsi nám dal, v kontextech, do nichž jsi nás postavil. Vázat se a cítit, že jen tak přestaneme být vězni sami sebe. Sobeckost váží víc než kříž. Lhostejnost tíží víc než sdílení. Prorok to ohlásil: I mladí se namáhají a unavují, dospělí klopýtají a padají, ale ti, kdo doufají v tebe, znovu nabývají sil, oblékají křídla jako orli, běží bez únavy, chodí bez námahy (srov. Iz 40,30-31).

TŘETÍ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ POPRVÉ

Z evangelia podle Lukáše (10,13-15): Běda tobě, Chorazine, běda tobě, Betsaido! Kdyby se staly v Tyru a Sidónu takové zázraky jako u vás, už dávno by se obrátili k pokání v žinici a v popelu. Ale Tyru a Sidónu se povede na soudu lehčeji než vám. A ty, Kafarnaum, budeš snad vyvýšeno až do nebe? Až do pekla klesneš!

Bylo to jako první pád na dno a z tebe, Ježíši, vyšla ostrá slova pro ta místa, která ti byla tak drahá. Zdálo se, že setba tvého slova padá do prázdna a stejně tak každé tvé gesto vysvobození. Každý prorok cítil, jak padá do prázdna neúspěchu, jen aby znovu postoupil na Božích cestách. Tvůj život, Ježíši, je podobenstvím: v naší zemi nikdy nepadáš zbytečně. I ono první zklamání bylo brzy přerušeno radostí tvých vlastních, které jsi poslal: vrátili se k tobě ze svého poslání a vyprávěli ti o znameních Božího království. Tehdy jste se radovali spontánní, propukající radostí, která nutí poskakovat s nakažlivou energií. Dobrořečil jsi Otcí, který skrývá své plány před učenými a inteligentními, aby je zjevil maličkým. I křížová cesta je vytyčena do země: velcí se od ní odpoutávají, chtěli by se dotknout nebe. Místo toho je nebe zde, je sníženo, člověk se s ním setkává i při pádu, zůstává na zemi. Říkají nám, stavitelé Babelu, že člověk se nemůže splést, a kdo padá, je ztracen. Je to staveniště pekla. Naproti tomu Boží hospodaření nezabývá, neodhazuje, nedrtí. Je pokorné, věrné zemi. Tvá cesta, Ježíši, je cestou blahoslavenství. Neničí, ale kultivuje, opravuje, střeží.

ČTVRTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKOU

Z evangelia podle Lukáše (8,19-21): Přišla za ním jeho matka a příbuzní, ale pro množství lidí se k němu nemohli dostat. Oznámili mu: „Tvoje matka a příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.“ Ale on jim odpověděl: „Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo.“ Utišení bouře; uzdravení posedlého v gadarském kraji

Tvá matka je tam, na cestě ke kříži: byla tvým prvním učedníkem. S jemnou rozhodností, se svou inteligencí, která střeží a přemýšlí ve svém srdci, je tam tvá matka. Od chvíle, kdy jí bylo nabídnuto, aby tě přijala do svého lůna, se obrátila, obrátila se k tobě. Svě cesty sklonila k těm tvým. Nebylo to odříkání, ale neustálé objevování až ke Kalvárii: jít za tebou znamená nechat tě jít; mít tě znamená udělat místo tvé novosti. Každá matka to ví: dítě překvapuje. Milovaný synu, poznáváš, že tvá matka a bratři jsou ti, kdo naslouchají a nechávají se proměňovat. Oni nemluví, oni konají. V Bohu jsou slova skutkem, sliby skutečností: na cestě ke kříži, matko, jsi mezi těmi mnohými, kteří na to pamatují. Teď je to syn, kdo tě potřebuje: cítí, že si nezoufáš. Cítí, že ve svém lůně stále plodíš Slovo. I my, Ježíši, jsme schopni tě následovat, zrozeni těmi, kdo tě následovali. I my jsme přivedeni na svět vírou tvé matky a nesčetných svědků, kteří rodí i tam, kde vše hovoří o smrti. Tehdy v Galileji to byli oni, kdo tě chtěli vidět. Nyní, když vystupuješ na Kalvárii, ty sám vyhledáváš pohledy těch, kteří ti naslouchají a jednají. Nevýslovné porozumění. Nerozlučitelná smlouva.

PÁTÉ ZASTAVENÍ: ŠIMON Z KYRÉNY POMÁHÁ JEŽÍŠI NÉST KŘÍŽ

Z evangelia podle Lukáše (23,26): Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

Nenabízel se sám, zastavili ho. Šimon se vracel z práce a oni mu naložili kříž odsouzence. Možná měl vhodnou postavu, ale jeho směřování bylo jistě jiné, jeho program

byl jiný. Člověk může na Boha narazit i takto. Kdo ví proč, Ježíši, to jméno - Šimon z Kyrény - se brzy stalo mezi tvými učedníky nezapomenutelným. Na cestě ke kříži nebyli oni a nebyli jsme tam ani my, ale Šimon ano. Platí to dodnes: zatímco někdo se nabízí celý, můžete být jinde, třeba i na útěku, anebo vás to může dostihnout. Věříme, Ježíši, že si Šimonovo jméno pamatujeme, protože ho ta nečekaná událost navždy změnila. Už na tebe nepřestal myslet. Stal se součástí tvého těla, přímým svědkem tvé odlišnosti od jakéhokoli jiného odsouzence. Šimon z Kyrény se ocitl v situaci, kdy nesl tvůj kříž, aniž by o to žádal, jako jho, o kterém jsi kdysi mluvil: „Mé jho je sladké, mé břemeno je lehké“ (srov. Mt 11,30). I zvířata pracují lépe, když postupují společně. A ty, Ježíši, nás rád zapojuješ do svého díla, obděláváš zemi, aby mohla být znovu oseta. Potřebujeme tuto překvapivou lehkost. Potřebujeme ty, kteří nás občas zastaví a naloží nám na ramena kus reality, kterou prostě musíme nést. Můžete pracovat celý den, ale bez vás se to rozsype. Marně se namáhají stavitelé, marně se namáhá strážce města, které nestaví Bůh (srov. Ž 127). Hle: na křížové cestě povstává nový Jeruzalém. A my jako Šimon z Kyrény měníme své cesty a pracujeme s tebou.

ŠESTÉ ZASTAVENÍ: VERONIKA UTÍRÁ JEŽÍŠOVI TVÁŘ

Z evangelia podle Lukáše (9,29-31): Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě.

Z knihy Žalmů: Mé srdce k tobě mluví, má tvář tě hledá: Hospodine, hledám tvou tvář. Neskrývej svou tvář přede mnou, v hněvu neodmítej svého služebníka! Tys má pomoc, nezavrhuj mě, neopouštěj mě, Bože, můj spasiteli!

Ve tvé tváři, Ježíši, vidíme tvé srdce. Tvé rozhodnutí je vidět v tvých očích, vrývá se ti do tváře, dělá z tvých rysů výraz nezaměnitelné péče. Všimáš si Veroniky, stejně jako si všimáš mě. Hledám tvou tvář, která vypovídá o tvém rozhodnutí milovat nás do posledního dechu: a dokonce i dál, protože silná jako smrt je láska (srov. Ct 8,6). To, co mění naše srdce, je tvá tvář, na kterou bych rád hleděl a kterou bych chtěl opatrovat. Den za dnem nám předáváš sám sebe, ve tváři každého člověka živou památku svého vtělení. Kdykoli se obracíme k těm nejmenším, věnujeme pozornost tvým ratolestem a ty zůstáváš s námi. Tak osvěcuješ naše srdce a výrazy tváře. Místo abychom tě odmítali, nyní tě přijímáme. Na křížové cestě se naše tvář, stejně jako tvá, může konečně stát zářivou a šířit požehnání. Vtiskl jsi nám do ní vzpomínku, předtuchu svého návratu, kdy nás poznáš na první pohled, jednoho po druhém. Pak se ti snad budeme podobat. A budeme tváří v tvář, v nekonečném dialogu, v důvěrnosti, která nás nikdy neomrzí, Boží rodina.

SEDMÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ PODRUHÉ

Z evangelia podle Lukáše (15,2-6): Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.'“

Padnout a znovu vstát; padnout a znovu vstát. Tak jsi nás, Ježíši, naučil číst životní pouť člověka. Člověka proto, že je otevřená. Strojům nedovolujeme dělat chyby: očekáváme, že

budou dokonalé. Lidé naproti tomu klopýtají, rozptylují se, ztrácejí se. Přesto znají radost: radost z nových začátků, radost ze znovuzrození. Lidé nevznikají mechanicky, ale řemeslně: jsme jedinečné kusy, protkané milostí a odpovědností. Ježíši, ty ses stal jedním z nás, nebál ses klopýtnout a padnout. Ti, kdo se za to stydí, ti, kdo se ohánějí neomylností, ti, kdo skrývají své vlastní pády a neodpouštějí ty cizí, popírají cestu, kterou sis zvolil. Ty jsi, Ježíši, Pán radosti. V tobě jsme všichni nalezení a přivedeni domů, jako ta jedna zbloudilá ovce. Nelidské je hospodářství, v němž devadesát devět má větší cenu než jedna. Přesto jsme vybudovali svět, který takto funguje: svět výpočtů a algoritmů, chladné logiky a neúprosných zájmů. Zákon tvého domu, božská ekonomie, je jiný, Pane. Obrátit se k tobě, který padáš a znovu vstáváš, je změna kurzu a změna tempa. Obrácení, které obnovuje radost a přivádí nás domů.

OSMÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ POTKÁVÁ JERUZALÉMSKÉ ŽENY

Z evangelia podle Lukáše (23,27-31): Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním nařikaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: 'Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!' Tehdy lidé začnou říkat horám: 'Padněte na nás!' a pahrbkům: 'Přikryjte nás!' Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!'“

V ženách jsi, Ježíši, vždy rozpoznával zvláštní shodu s Božím srdcem. Proto jsi ve velkém zástupu lidí, kteří toho dne změnili směr a šli za tebou, okamžitě uviděl ženy a opět jsi s nimi navázal zvláštní porozumění. Město je jiné, když člověk nosí jeho obyvatele na klíně, když kojí jeho děti: když zkrátka nezná jen matriky této oblasti, ale prožívá věci zevnitř. Ženy, které z povinnosti vykonávají rituál soucitu, zasáhnou do srdce. V srdci se totiž propojují události a rodí se myšlenky a rozhodnutí. „Neplačte pro mě“. Boží srdce vibruje pro jeho lid, vytváří nové město: „Plačte nad sebou a svými dětmi“. Vskutku existuje pláč, v němž se vše znovu rodí. Je však zapotřebí slz přehodnocování, slz, za které se nelze stydět, slz, které se neuzavírají do soukromí. Naše zraněné soužití, Pane, v tomto rozbitém světě potřebuje upřímné slzy, ne slzy okolností. Jinak se naplní to, co předpověděli apokalyptici: nic nevytvoříme a pak se všechno zhroutí. Víra naproti tomu hory přenáší. Hory a kopce na nás nepadají, ale uprostřed nich se otevírá cesta. Je to tvoje cesta, Ježíši: cesta do kopce, na které tě apoštolové opustili, ale tvoji učedníci - matky církve - tě následovali.

DEVÁTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ PADÁ POTŘETÍ

Z evangelia podle Lukáše (7,44-49): Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě (na pozdrav), ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestávala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi (drahocenným) olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“

Nejen jednou nebo dvakrát, Ježíši: padáš znovu. Spadl jsi už jako dítě, jako každé dítě. Tak jsi pochopil a přijal naše lidství, které padá a padá znovu. Jestliže nás hřích vzdaluje, tvá bezhříšná existence tě přibližuje každému hříšníkově, nerozlučně tě spojuje s jeho pády. A to tě posouvá k obrácení. Pohoršení pro ty, kdo se vzdalují druhým i sami sobě. Skandál pro ty, kdo žijí rozpolcení mezi tím, co by mělo být, a tím, co skutečně je. Ve tvém milosrdenství, Ježíši, padá veškeré pokrytectví. Masky, krásné fasády už nejsou potřeba. Bůh vidí srdce. Miluje srdce. Zahřívá srdce. A tak mě pozvedáš a znovu stavíš na cestu po cestách nikdy neprošlapaných, odvážných, velkorysých. Kdo jsi, Ježíši, který odpouští i hříchy? Zpátky na zem, na křížovou cestu, ty jsi Spasitel této naší země. Nejenže ji obýváme, ale jsme jí utvářeni. Ty nás na zemi stále formuješ jako zručný hrnčíř.

DESÁTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE ZBAVEN ŠATŮ

Z knihy Job (1,20-22): Tu Job vstal, roztrhl si šat, oholil svou hlavu, padl na zem, klaněl se a řekl: „Nahý jsem vyšel z lůna své matky a nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal. Hospodinovo jméno bud pochváleno.“ Tak Job v ničem nezhřešil a neřekl nic, co by se o Bohu neslušelo.

Ty se nesvlékáš, jsi svlékán. Ten rozdíl je nám všem jasný, Ježíši. Jen ten, kdo nás miluje, může přijmout naši nahotu do svých rukou a do svého pohledu. My se naopak bojíme očí těch, kteří nás neznají a umějí jen vlastnit. Jsi svlečený do naha a vystavený všem, ale i ponížení proměňuješ v důvěrnost. Chceš se odhalit jako důvěrný i těm, kdo tě ničí, pohlížíš na ty, kdo tě svlékají, jako na milované, které ti Otec dal. Je v tom víc než Jobova trpělivost, dokonce víc než jeho víra. V tobě je ženich, který se nechává uchvátit, dotýká se a všechno obrací k dobrému. Zanecháváš nám svá roucha jako relikvie dokonalé lásky. Jsou v našich rukou, neboť jsi byl pro nás, byl jsi s námi. Drželi jsme tvé šaty a nyní o ně losujeme, ale los je zde výhodný ne pro jednoho, nýbrž pro všechny. Znáš nás jednoho po druhém, abys zachránil všechny, každého. A jestliže se ti dnes církve jeví jako roztrhané roucho, nauč nás znovu tkát naše bratrství, založené na tvém daru. Jsme tvé tělo, tvá nedělitelná tunika, tvá nevěsta. Jsme spolu. Pro nás osud padl na rozkošná místa, naše dědictví je velkolepé (srov. Ž 16,6).

JEDENÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE PŘIBÍT NA KŘÍŽ

Z evangelia podle Lukáše (23,32-34a): Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci. Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“

Nic nás neděsí víc než znehybnění. A ty jsi přibitý, znehybněný, uvězněný. Jsi však s ostatními: nikdy sám, rozhodnutý zjevit se i na kříži jako Bůh s námi. Zjevení nestojí na místě, není přibité. Ty, Ježíši, nám ukazuješ, že v každé situaci je třeba se rozhodnout. To je zavrať svobody. Ani na kříži nejsi neutralizován: rozhoduješ se, pro koho tam jsi. Věnuješ pozornost jednomu i druhému z těch, kdo jsou ukřižováni s tebou: necháváš projít urážky jednoho a přijímáš vzývání druhého. Věnuješ pozornost tomu, kdo tě křížuje: umíš číst v srdci toho, kdo neví, co dělá. Věnuješ pozornost nebi: chtěl bys, aby bylo jasnější, ale světlem přimluvy prolamuješ bariéru temnoty. Přimlouváš se: stojíš mezi stranami, mezi protiklady. A přivádíš je k Bohu, protože tvůj kříž boří zdi, ruší dluhy, ruší rozsudky,

nastoluje smíření. Ty jsi právě jubileum. Obrat' nás k sobě, Ježíši, který, přibitý, můžeš všechno.

DVANÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ

Z evangelia podle Lukáše (23,44-49): Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrátová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“ A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se (domů). Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje, a dívaly se na to.

Kde se nacházíme na Kalvárii? Pod křížem? V nějaké vzdálenosti? Daleko? Nebo tam možná stejně jako apoštolové už nejsme. Dýcháš a tento dech, poslední a první, žádá jen o přijetí. Pane Ježíši, nakloň naše cesty ke svému daru. Nedovol, aby se tvůj dech života rozplynul. Naše temnota hledá světlo. Naše chrámy chtějí zůstat stále otevřené. Nyní už není svatý za závojem: jeho tajemství se nabízí všem. Vnímá ho voják, který pozorně sleduje, jak umírá, a poznává nový druh síly. Dav, který proti tobě křičel, ho chápe: dříve vzdálený se nyní setkává s podívanou na nevídanou lásku, na krásu, která nutí věřit. Těm, kdo tě pozorují, jak umíráš, Pane, dáváš čas k návratu tím, že se biješ do hrudi: udeříš do srdce, aby se jeho tvrdost roztrhla. Nám, Ježíši, kteří tě často ještě zpovzdálí pozorujeme, dej, ať žijeme ve vzpomínce na tebe, abys nás jednou, až přijdeš, i ve smrti našel živé.

TŘINÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE SŇAT Z KŘÍŽE

Z evangelia podle Lukáše (23,50-52): Jeden člen velerady, jménem Josef, ušlechtilý a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On (také) očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo.

Tvé tělo je konečně v rukou dobrého a spravedlivého člověka. Jsi zahalen do spánku smrti, Ježíši, ale je to živé srdce, které si tě vyvolilo. Josef nebyl z těch, kdo mluví a nekonají. „Nepřilnul k rozhodnutí a jednání druhých,“ říká evangelium. A je to dobrá zpráva: objímá tě, Ježíši, ten, kdo nepřijal běžné mínění. Ujímá se tě ten, kdo přijal odpovědnost. Přijímáš své místo, Ježíši, v klíně Josefa z Arimatie, který „očekával Boží království“. Zaujímáš své místo mezi těmi, kdo stále doufají, mezi těmi, kdo nerezignují na myšlenku, že nespravedlnost je nevyhnutelná. Přetrháváš řetěz nevyhnutelného, Ježíši. Přerušuješ automatismy, které ničí společný domov a bratrství. Dáváš těm, kdo očekávají tvé království, odvahu předstoupit před autoritu: jako Mojžíš před faraona, jako Josef z Arimatie před Piláta. Uschopňuješ nás k velké odpovědnosti, dodáváš nám odvahu. Tak jsi zemřel a stále kraluješ. A pro nás, Ježíši, sloužit ti znamená kralovat.

ČTRNÁCTÉ ZASTAVENÍ: JEŽÍŠ JE ULOŽEN DO HROBU

Z evangelia podle Lukáše (23,53-56): Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota. Přitom ho doprovázely ženy, které přišly (s Ježíšem)

z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné věci a masti. V sobotu však zachovaly (sváteční) klid podle přikázání.

V systému, který se nikdy nezastaví, Ježíši, ty žiješ svou sobotu. Prožívají ji i ženy, kterým by vůně a parfémy již hovořily o vzkříšení. Nauč nás nic nedělat, když se po nás chce jen čekat. Vychovávej nás v časech země, které nejsou časy umělými. Odložený v hrobě, Ježíši, sdílej stav, který sdílíme všichni, a dosáhni hlubin, které nás tak děsí. Hleď, jak z nich unikáme, rozmnožující své aktivity. Často se točíme v kruhu, ale sobota svítí svými světly: vychovává nás a žádá nás o odpočinek. Božský život, život v lidském měřítku, ten, který zná pokoj soboty. „Všichni budou tiše sedět pod vinnou révou a pod fíkovníkem a nikdo je už nebude děsit“ (Mi 4,4), prorokoval Micheáš. A Zachariáš mu dal za pravdu: „V onen den - Hospodinova věštba - každý pozve svého bližního pod svou vinnou révu a pod svůj fíkovník“ (srov. Zach 3,10). Ježíš, který jako by spal v bouřlivém světě, nás všechny přivede do pokoje soboty. Pak se nám celé stvoření bude jevit jako velmi krásné a dobré, určené ke vzkříšení. A stane pokoj na tvém lidu a mezi všemi národy.

ZÁVĚREČNÁ INVOKACE

„Pochválen buď, můj Pane,“ zpíval svatý František z Assisi. V tomto krásném chvalozpěvu nám připomněl, že i náš společný domov je jako sestra [...]. Tato sestra protestuje proti zlu, které jí působíme“ (Enc. *Laudato si'*, 1-2). „Laudato si“, napsal opět svatý František „oslovit všechny bratry a sestry a navrhnout jim formu života s příchutí evangelia“ (encyklika *Fratelli tutti*, 1). „On si nás zamiloval“, říká svatý Pavel s odkazem na Krista [...], abychom objevili, že od této lásky nás „nemůže nikdy nic oddělit“ (Enc. *Dilexit nos*, 1). Prošli jsme křížovou cestou; obrátili jsme se k lásce, od níž nás nic nemůže oddělit. Nyní, když Král spí a na celou zemi se snáší veliké ticho, přivlastňujeme si slova svatého Františka a vzýváme dar obrácení srdce.

Vznešený a slavný Bože, osvit' temnoty mého srdce.

Dej mi spravedlivou víru, jistou naději, dokonalou lásku a hlubokou pokoru. Dej mi, Pane, moudrost a rozlišování. abych mohl plnit tvou pravou a svatou vůli. Amen.

VELIKONOČNÍ VIGÍLIE

***Dát prostor světlu Zmrtvýchvstalého,
a tak se stávat budovateli naděje pro svět***

Je noc, kdy velikonoční svíce pomalu postupuje k oltáři. Je noc, kdy zpěv Velikonočního chvalozpěvu otevírá naše srdce radosti, protože země je „zaplavena mocným jasnem, neboť světlo věčného Krále vymanilo tě z moci temnot“ (Velikonoční

chvalozpěv). Události, o kterých mluví evangelium, které jsme právě slyšeli (srov. Lk 24,1-12), se odehrávají na konci noci: Boží světlo Zmrtvýchvstání se začíná a Pánova Pascha se děje ve chvíli, kdy se slunce teprve chystá vyjít. Při prvním světle úsvitu je vidět, že velký kámen, položený na Ježíšově hrobě, je odvalen. Některé ženy přicházejí na toto místo s pohřebním závojem smutku. Tma zahaluje zmatek a strach učedníků. Všechno se děje v noci.

Velikonoční vigilie nám takto připomíná, že světlo Zmrtvýchvstání krok za krokem osvětluje cestu, bez velkého hluku proniká temnotami dějin a jemně září v našich srdcích. Odpovídá mu pokorná víra, která odmítá jakýkoli triumfalismus. Pánova Pascha není scénická událost, kterou by Bůh potvrdil sebe samého a přinutil nás věřit v něho.

Není to cíl, kterého by Ježíš dosáhl snadnou cestou, obejitím Kalvárie. Ani my ji nemůžeme prožívat povrchně, bez vnitřního váhání. Naopak, Zmrtvýchvstání je podobné drobným zábleskům světla, které si tiše a postupně razí cestu, občas ještě ohrožené nocí a nevěrou.

Tento Boží „styl“ nás osvobozuje od abstraktní zbožnosti, která by se mohla mylně domnívat, že Pánovo zmrtvýchvstání magicky vyřeší všechny problémy. Naopak, Velikonoce nemůžeme slavit, aniž bychom se vypořádali s nocemi v našem srdci a s tůněmi smrti, které se stále hromadí ve světě. Kristus zvítězil nad hříchem a zničil smrt, ale v našich pozemských dějinách se síla jeho zmrtvýchvstání stále ještě završuje. A toto završování, jako malý výhonek světla, je svěřeno nám, abychom ho chránili a nechali růst.

Bratři a sestry, zvláště v tomto Jubilejním roce bychom měli v sobě silně pocítit výzvu, abychom nechali rozkvést velikonoční naději v našich životech a ve světě! Když ještě cítíme ve svém srdci tíhu smrti, když vidíme stíny zla hlučně kráčet světem, když cítíme ve svém těle i ve společnosti rány egoismu či násilí, neztrácejme odvalu, ale vraťme se k poselství této noci: světlo pomalu svítí, přestože jsme ještě ve tmě. Čeká nás naděje nového života a světa konečně osvobozeného; nový začátek nás může překvapit, i když se to někdy zdá nemožné, protože Kristus přemohl smrt.

Tato zvěst, která rozšiřuje srdce, nás naplňuje nadějí. Ve zmrtvýchvstalém Ježíši máme jistotu, že náš osobní příběh a cesta lidstva, i když jsou ještě ponořeny do noci, v níž se světla zdají slabá, jsou v Božích rukou. On nás ve své velké lásce nenechá zakolísat a nedovolí, aby zlo mělo poslední slovo. Tato naděje, již naplněná v Kristu, zůstává pro nás cílem, kterého máme dosáhnout. Byla nám svěřena, abychom byli jejími věrohodnými svědky, a aby se Boží království šířilo v srdcích mužů a žen dneška.

Svatý Augustin nám připomíná: „Vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista znamená nový život pro všechny, kdo v něho věří. Toto tajemství jeho smrti a vzkříšení musíte hluboce

znát a přenášet do svého života" (*Discursus* 231, 2). Žijme Velikonoce ve svém životě a staňme se posly naděje, tvůrci naděje v době, kdy na nás stále vanou mnohé větry smrti.

Můžeme to dělat svými slovy, každodenními drobnými gesty a rozhodnutími inspirovanými evangeliem. Celý náš život se může stát přítomností naděje. Buďme jí pro ty, kterým chybí víra v Pána, kteří ztratili cestu, kteří rezignovali nebo jsou sehnuti pod tíhou života; pro ty, co jsou sami a uzavřeli se ve své bolesti; pro všechny chudé a utlačované země; pro ženy ponižované a zabíjené; pro nenarozené děti a pro ty, které jsou týrány, zda; pro oběti válek. Všem přinášejme naději Velikonoc!

Rád bych zmínil mystičku ze 13. století Hadewijch z Antverp, která inspirovaná Písni písní a popisující bolest z nepřítomnosti milovaného, prosí o návrat lásky slovy: „Ať v mé temnotě nastane zlom“. (Hadewijch, *Poesie Visioni Lettere*, Genova 2000, 23).

Zmrtvýchvstalý Kristus je definitivním zlomem v lidských dějinách. On je nadějí, která nemizí. On je láska, která nás provází a drží. On je budoucností dějin, konečným cílem, ke kterému kráčíme, abychom byli přijati do nového života, kde „Bůh setře každou slzu z našich očí a už nebude smrti ani žalu, ani nářku, ani bolesti více nebude“ (Zjev 21,4). Tuto velikonoční naději, tento „zlom v temnotě“, musíme ohlašovat všem. Udělejme místo světlu Zmrtvýchvstalého Pána! A staneme se budovateli naděje pro svět."

Bratři a sestry, Velikonoce jsou obdobím naděje. „Ještě stále cítíme strach, stále máme bolestné vědomí hříchu, ale přece už proniká světlo. [...] Velikonoce přináší radostnou zvěst, že ačkoli se může zdát, že se věci ve světě zhoršují, zlo už bylo poraženo. Velikonoce nám umožňují vyznat, že ačkoli se nám Bůh někdy jeví jako velmi vzdálený a my zůstáváme pohlceni tolika malichernostmi, Pán kráčí naší cestou s námi. [...] Je tolik paprsků naděje, které vrhají světlo na putování našeho života.“ (H. Nouwen, *Modlitby z ticha. Stezka naděje*, Brescia 2000, 55-56).

Dejme prostor světlu Zmrtvýchvstalého a staneme se budovateli naděje pro svět.

NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Běžme vstříc Ježíši, který obnovuje náš život

Když Marie z Magdaly uviděla, že kámen od hrobu byl odvalen, běžela to oznámit Petrovi a Janovi. Také oba učedníci po přijetí šokující zprávy vyšli ven a - jak říká evangelium - „oba společně běželi“ (J 20,4). Všichni protagonisté velikonočních příběhů běží! A tento „běh“ vyjadřuje na jedné straně obavu, že někdo odnesl Ježíšovo tělo, na druhé straně však běh Máří Magdalény, Petra a Jana vypovídá o touze, pohnutce srdce, vnitřním postoji těch, kteří se vydali Ježíše hledat. On totiž vstal z mrtvých, a proto už není v hrobě. Je třeba ho hledat jinde.

To je hlásání Velikonoc: člověk ho musí hledat jinde. Kristus vstal z mrtvých, je živý! Nezůstal věznem smrti, už není zahalen v rubáši, a proto ho nelze uzavřít do krásného příběhu, který se má vyprávět, nelze z něj dělat hrdinu minulosti nebo o něm přemýšlet

jako o soše umístěné v muzejním sálu! Naopak, musíme ho hledat, a proto nemůžeme zůstat stát na místě. Musíme se dát do pohybu, vyjít ho hledat: hledat ho v našem životě, hledat ho ve tvářích našich bratří, hledat ho v našem každodenním životě, hledat ho všude, jen ne v tom hrobě.

Hledejte ho stále. Protože pokud vstal z mrtvých, pak je přítomen všude, přebývá mezi námi, skrývá se a zjevuje i dnes v sestřích a bratrech, které potkáváme na cestě, v těch nejanonymnějších a nejnepředvídatelnějších situacích našeho života. On je živý a stále zůstává s námi, pláče slzy těch, kdo trpí, a rozmnožuje krásu života v malých projevech lásky každého z nás.

Proto je velikonoční víra, která nás otevírá setkání se zmrtvýchvstalým Kristem a disponuje nás k tomu, abychom ho přijali do svého života, něčím úplně jiným než statickým přizpůsobením se nebo poklidným usazením v nějaké náboženské jistotě. Naopak, Velikonoce nás předurčují k pohybu, vybízejí nás k běhu jako Marii z Magdaly a jako učedníky; vyzývají nás, abychom měli oči schopné „vidět dál“, abychom zahlédli Ježíše, živého, jako Boha, který se zjevuje a také dnes se zpřítomňuje, promlouvá k nám, předchází nás, překvapuje nás. Stejně jako Marie z Magdaly můžeme každý den zažít zkušenost, že jsme Krista ztratili, ale každý den ho můžeme běžet znovu hledat a s jistotou vědět, že ho najdeme a osvíti nás světlo jeho vzkříšení.

Bratři a sestry, zde je největší naděje našeho života: můžeme žít tuto chudou, křehkou a zraněnou existenci přimknuti ke Kristu, protože on přemohl smrt, přemohl naši temnotu a vítězí nad temnotou světa, abychom s ním mohli žít v radosti, navždy. K tomuto cíli, jak říká apoštol Pavel, také běžíme, zapomínáme na to, co je za námi, a žijeme nakloněni k tomu, co je před námi (srov. *Flp* 3,12-14). Spějeme tedy vstříc Kristu rychlým krokem Marie Magdalény, Petra a Jana.

Jubileum nás vyzývá, abychom v sobě obnovili dar této naděje, ponořili do ní svá utrpení a úzkosti, nakazili jí ty, které na cestě potkáme, svěřili této naději budoucnost svého života a osud lidstva. A tak nesmíme zaparkovat svá srdce v iluzích tohoto světa ani je uzavřít do smutku; musíme běžet plni radosti. Utíkejme vstříc Ježíši, znovu objevme neocenitelnou milost být jeho přátelé. Dovolme, aby nám jeho slovo života a pravdy osvětlovalo cestu. Jak řekl velký teolog Henri de Lubac: „Bude nám muset stačit, když pochopíme toto: křesťanství je Kristus. Ne, opravdu, nic jiného než toto. V Kristu máme všechno“ (*Les responsabilités doctrinales des catholiques dans le monde d'aujourd'hui*, Paris 2010, 276).

A toto „všechno“, kterým je vzkříšený Kristus, otevírá náš život naději. On je živý, chce i dnes obnovit náš život. Jemu, vítězi nad hříchem a smrtí, chceme říci:

„Pane, o tomto svátku tě prosíme o tento dar: abychom i my byli noví, abychom žili tuto věčnou novost. Setřes z nás, Bože, smutný prach zvyku, únavy a rozčarování; dej nám radost z toho, že se každé ráno probouzíme s udivenýma očima, abychom viděli nevidané barvy tohoto rána, jedinečné a odlišné od všech ostatních. [...] Všechno je nové, Pane, a nic se neopakuje, nic není staré“ (A. Zarri, *Quasi una preghiera*).

Sestry, bratři, v úžasu velikonoční víry, nesoucí v srdci každé očekávání pokoje a osvobození, můžeme říci: S tebou, Pane, je všechno nové. S Tebou všechno začíná znovu.

URBI ET ORBI

Kristus vstal z mrtvých, aleluja!

Dnes se v církvi konečně ozývá aleluja, ozývá se od úst k ústům, od srdce k srdci a jeho píseň vlévá do očí slzy radosti Božímu lidu na celém světě.

Z prázdného hrobu v Jeruzalémě k nám přichází nevídaná zpráva: Ježíš, Ukřižovaný, „zde není, vstal z mrtvých“ (Lk24,6). Není v hrobě, je živý! Láska zvítězila nad nenávisť. Světlo zvítězilo nad temnotou. Pravda zvítězila nad lží. Odpuštění zvítězilo nad pomstou. Zlo z našich dějin nezmizelo, zůstane až do konce, ale už nevládne, už nemá moc nad těmi, kdo přijímají milost tohoto dne.

Sestry a bratři, zvláště vy, kteří trpíte bolestí a úzkostí, vaše tiché volání bylo vyslyšeno, vaše slzy byly shromážděny, ani jedna nebyla ztracena! V Ježíšově umučení a smrti vzal Bůh na sebe všechno zlo světa a svým nekonečným milosrdenstvím ho porazil: vymýtil ďábelskou pýchu, která otravuje lidské srdce a všude rozsévá násilí a zkázu. Beránek Boží zvítězil! Proto dnes voláme: „Kristus, má naděje, vstal z mrtvých!“ (Velikonoční sekvence). Ano, Ježíšovo vzkříšení je základem naděje: od této události už naděje není iluzí. Ne. Díky ukřižovanému a vzkříšenému Kristu naděje neklame! Spes non confundit! (srov. Řím 5,5). A není to naděje vyhýbavá, nýbrž náročná; není odcizující, nýbrž posilující odpovědnost.

Ti, kdo doufají v Boha, vkládají své křehké ruce do jeho velké a silné ruky, nechávají se pozvednout a vydávají se na cestu: spolu se vzkříšeným Ježíšem se stávají poutníky naděje, svědky vítězství lásky, neozbrojené moci života.

Kristus vstal z mrtvých! V tomto oznámení je obsažen celý smysl naší existence, která není stvořena pro smrt, ale pro život. Velikonoce jsou svátky života! Bůh nás stvořil pro život a chce, aby lidstvo znovu povstalo! V jeho očích je každý život vzácný! Život dítěte v matčině lůně, stejně jako život starých nebo nemocných lidí, kteří jsou ve stále větším počtu zemí považováni za lidi, jichž je třeba se zbavit.

Kolik vůle ke smrti vidíme každý den v mnoha konfliktech, které postihují různé části světa! Kolik násilí vidíme často i v rodinách, na ženách nebo dětech! Kolik pohrdání se někdy projevuje vůči nejslabším, lidem na okraji společnosti, migrantům!

Rád bych, abychom se v tento den vrátili k naději a důvěře v druhé, i v ty, kteří nám nejsou blízcí nebo kteří přicházejí ze vzdálených zemí se zvyky, způsobem života, myšlenkami, obyčejí odlišnými od těch, které jsou nám nejbližší, protože všichni jsme Boží děti!

Chtěl bych, abychom se vrátili k naději, že mír je možný! Ze Svatého hrobu, kostela Vzkříšení Páně, kde

letos slaví Velikonoce ve stejný den katolíci i pravoslavní, ať světlo míru prozáří celou Svatou zemi a celý svět. Jsem nablízku utrpení křesťanů v Palestině a Izraeli, stejně jako celému izraelskému a palestinskému lidu. Jsem znepokojen rostoucí atmosférou antisemitismu, která se šíří po celém světě. Zároveň myslím na lidi a zejména na křesťanskou komunitu v Gaze, kde strašlivý konflikt nadále přináší smrt a zkázu a způsobuje dramatickou a hanebnou humanitární situaci. Vyzývám bojující strany: zastavte palbu, propust'te rukojmí a poskytněte pomoc lidem, kteří mají hlad a kteří touží po pokojné budoucnosti!

Modleme se za křesťanské komunity v Libanonu a Sýrii, které v době, kdy druhá jmenovaná země prochází křehkou etapou svých dějin, touží po stabilitě a účasti na osudu svých národů. Vyzývám celou církev, aby křesťany milovaného Blízkého východu doprovázela pozorností a modlitbou.

Zvláštní pozornost věnuji také obyvatelům Jemenu, kteří v důsledku války prožívají jednu z nejhorších „vleklých“ humanitárních krizí na světě, a vyzývám všechny k hledání řešení prostřednictvím konstruktivního dialogu.

Kéž zmrtvýchvstalý Kristus vylije na sužovanou Ukrajinu velikonoční dar míru a povzbudí všechny zúčastněné k dalšímu úsilí o dosažení spravedlivého a trvalého míru.

V tento sváteční den myslíme na jižní Kavkaz a modleme se za brzké podepsání a realizaci konečné mírové dohody mezi Arménií a

Ázerbájdžánem, která povede k tolik žádoucímu usmíření v regionu.

Kéž velikonoční světlo inspiruje úmysly smíru na západním Balkáně a podpoří politické aktéry v jejich úsilí vyhnout se eskalaci napětí a krizí, stejně jako partnery v regionu v odmítnutí nebezpečného a destabilizujícího chování.

Kéž Zmrtvýchvstalý Kristus, naše naděje, daruje mír a útěchu lidem v Africe, kteří jsou oběťmi násilí a konfliktů, zejména v Demokratické republice Kongo, Súdánu a Jižním Súdánu, a podpoří ty, kteří trpí v důsledku napětí v Sahelu, Africkém rohu a oblasti Velkých jezer, jakož i křesťany, kteří na mnoha místech nemohou svobodně vyznávat svou víru.

Mír není možný tam, kde neexistuje náboženská svoboda nebo kde neexistuje svoboda myšlení a projevu a respekt k názorům druhých. Žádný mír není možný bez skutečného odzbrojení! Potřeba, aby si každý národ zajistil vlastní obranu, se nesmí změnit ve všeobecné závody v novém vyzbrojování. Velikonoční světlo nás podněcuje k tomu, abychom bořili bariéry, které vytvářejí rozdělení a mají politické a ekonomické důsledky. Povzbuzuje nás k vzájemné péči, k posílení vzájemné solidarity a k práci na integrálním rozvoji každého člověka.

V této době neopomíjejme pomáhat lidem v Barmě, již sužují léta ozbrojených konfliktů, kteří s odvahou a trpělivostí čelí následkům ničivého zemětřesení v Sagaingu, jež způsobilo smrt tisíců lidí a utrpení mnoha přeživších, včetně sirotků a starých lidí. Modlíme se za oběti a jejich blízké a ze srdce děkujeme všem štědrým dobrovolníkům,

kteří poskytují pomoc. Vyhlášení příměří různými aktéry v zemi je znamením naděje pro celý Myanmar.

Vyzývám všechny ve světě, kteří nesou politickou odpovědnost, aby nepodléhali logice strachu, která uzavírá možnosti, ale využili dostupné zdroje na pomoc potřebným, bojovali proti hladu a podporovali iniciativy, které podporují rozvoj. To jsou „zbraně“ míru: ty, které budují

budoucnost, místo aby rozsávaly smrt! Nikdy nedopustíme, aby princip lidskosti selhal jako základní pilíř našeho každodenního jednání. Tváří v tvář krutosti konfliktů, do nichž jsou zapojeni bezbranní civilisté, útokům na školy a nemocnice a humanitární pracovníky si nesmíme dovolit zapomenout, že nejsou zasaženy cíle, ale lidé s duší a důstojností. A v tomto Jubilejním roce ať jsou Velikonoce také příznivou příležitostí k osvobození válečných a politických vězňů!

Drazí bratři a sestry, o Pánových Velikonocích se smrt a život utkaly v ohromném souboji, ale Pán nyní žije navěky (srov. Velikonoční sekvence) a vnuká nám jistotu, že i my jsme povoláni k účasti na životě, který nezná konce a v němž už nebude slyšet řinčení zbraní a ozvěny smrti. Svěřme se tomu, který jediný může učinit všechno nové (srov. Zj 21,5)! Požehnané Velikonoce všem!

V pondělí, 21. dubna 2025, v 7.35

**Pán povolal k Sobě
SVATÉHO OTCE
FRANTIŠKA**

„Drazí bratři a sestry, s hlubokým zármutkem musím oznámit úmrtí našeho Svatého otce Františka. Dnes ráno v 7:35 se římský biskup František vrátil do domu Otce. Celý svůj život zasvětil službě Bohu a jeho Církvi.

Učil nás žít hodnoty evangelia s věností, odvahou a univerzální láskou, zejména ve prospěch těch nejchudších a odsunutých na okraj společnosti.

S nesmírnou vděčností za jeho příklad opravdového učedníka Pána Ježíše svěřujeme duši papeže Františka nekonečné milosrdné lásce

Trojediného Boha.“

/papežský komoří Svaté Církve Římské, kardinál Kevin Joseph Farrell/

Závěť papeže Františka

Miserando atque Eligendo

Ve jménu Nejsvětější Trojice. Amen.

S pocitem, že se blíží konec mého pozemského života, a s živou nadějí v život věčný chci vyjádřit svou závěť pouze ohledně místa svého pohřbu.

Svůj život a kněžskou a biskupskou službu jsem vždy svěroval Matce našeho Pána, Nejsvětější Marii. Proto žádám, aby mé smrtelné ostatky spočinuly v očekávání dne vzkříšení v Papežské bazilice Santa Maria Maggiore.

Přeji si, aby moje poslední pozemská cesta skončila v této velmi starobylé mariánské svatyni, kam jsem se chodil modlit na začátku a na konci každé apoštolské cesty, abych s důvěrou svěřil své úmysly Neposkvrněné Matce a děkoval jí za její poslušnou a mateřskou péči.

Žádám, aby byl můj hrob připraven ve výklenku v boční lodi mezi paulánskou kaplí (kaple *Salus Populi Romani*) a kaplí Sforza ve výše zmíněné papežské bazilice, jak je uvedeno v připojené příloze.

Hrob musí být v zemi; jednoduchý, bez zvláštní výzdoby a s jediným nápisem: *Franciscus*.

Výdaje na přípravu mého pohřbu budou hrazeny z částky od dobrodince, kterou jsem zajistil, aby byla převedena na Papežskou baziliku Santa Maria Maggiore, a k níž jsem dal příslušné instrukce monsignorovi Rolandu Makrickasovi, mimořádnému komisaři místní kapituly.

Kéž Hospodin dá zaslouženou odměnu těm, kteří mě měli rádi a budou se za mě i nadále modlit. Utrpení, které se stalo přítomným v poslední části mého života, jsem obětoval Hospodinu za světový mír a bratrství mezi národy.

Santa Marta, 29. června 2022

Franciscus

OBITUS, DEPOSITIO ET TUMULATIO FRANCISCI PP. SANCTAE MEMORIAE

Překlad pergamentu vloženého do rakve papeže Františka

Spolu s námi poutník naděje, průvodce a společník na cestě k velkému cíli, ke kterému jsme povoláni, k nebi, 21. dubna Svatého roku 2025, v 7.35 ráno, zatímco velikonoční světlo osvětlovalo druhý den oktávu, pondělí po Velikonocích, milovaný pastýř církve František odešel z tohoto světa k Otci. Celé křesťanské společenství, zejména chudí, chválilo Boha za dar jeho služby, kterou vykonával s odvahou a věrností evangeliu a mystické Nevěště Kristově.

František byl 266. papežem. Jeho památka zůstává v srdci církve a celého lidstva.

Jorge Mario Bergoglio, zvolený papežem 13. března 2013, se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires jako syn piemontských emigrantů: jeho otec Mario byl účetní a pracoval na železnici, zatímco jeho matka Regina Siviore se starala o domácnost a výchovu pěti dětí. Po získání diplomu chemického technika se rozhodl pro kněžskou dráhu, nejprve vstoupil do diecézního semináře a 11. března 1958 přešel

do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Studoval humanitní vědy v Chile a po návratu do Argentiny v roce 1963 získal magisterský titul z filozofie na koleji sv. Josefa v San Miguel. Byl profesorem literatury a psychologie na koleji Immacolata v Santa Fé a na koleji Salvatore v Buenos Aires. Na kněze byl vysvěcen 13. prosince 1969 arcibiskupem Ramónem Josém Castellanem a 22. dubna 1973 složil věčné sliby v jezuitském řádu. Poté, co byl novicmistrem ve Villa Barilari v San Miguel, profesorem na teologické fakultě, konzultorem provincie Tovaryšstva Ježíšova a rektorem koleje, byl 31. července 1973 jmenován provinciálem jezuitů v Argentině. Po roce 1986 strávil několik let v Německu, kde dokončil svou doktorskou práci, a po návratu do Argentiny ho kardinál Antonio Quarracino přijal za svého blízkého spolupracovníka. Dne 20. května 1992 ho Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem Ancy a pomocným biskupem Buenos Aires. Jako biskupské heslo si zvolil *Miserando atque eligendo* a do znaku vložil Kristův monogram *IHS*, symbol Tovaryšstva Ježíšova. Dne 3. června 1997 byl povýšen na arcibiskupa koadjutora Buenos Aires a po smrti kardinála Quarracina ho 28. února 1998 nahradil jako arcibiskup, primas Argentiny, ordinář pro věřící východního ritu žijící v této zemi a velkokancléř Katolické univerzity. Jan Pavel II. ho jmenoval kardinálem na konzistoři 21. února 2001 s

titulárním kostelem sv. Roberta Bellarmina. V říjnu téhož roku byl jmenován generálním relátorem na desátém řádném zasedání biskupské synody.

Byl to prostý a ve své arcidiecézi velmi milovaný pastýř, který ji prošel křížem krážem, a to i metrem a autobusy. Bydlel v bytě a večeri si připravoval sám, protože se cítil být jedním z lidu.

Byl zvolen papežem 13. března 2013 kardinály shromážděnými v konkláve po rezignaci Benedikta XVI. a přijal jméno František, protože podle příkladu světce z Assisi si chtěl vzít k srdci především nejchudší lidi světa. Z lodžie požehnání se představil slovy: „Bratři a sestry, dobrý večer! A nyní zahajme tuto cestu: biskup a lid. Cestu římské církve, která v lásce předsedá všem církvím. Cestu bratrství, lásky a důvěry mezi námi.“ A poté, co sklonil hlavu, řekl: „Prosím vás, modlete se za mě, aby mi Pán požehnal: modlitbou lidu, který prosí o požehnání pro svého biskupa.“ Dne 19. března, na svátek svatého Josefa, oficiálně zahájil svou petrovskou službu.

František, který byl vždy pozorný k těm nejmenším a společnostem zavrženým, se hned po svém zvolení rozhodl bydlet v *Domus Sanctae Marthae*, protože nemohl být bez kontaktu s lidmi, a od prvního Zeleného čtvrtku si přál slavit mši *in Cena Domini* mimo Vatikán, přičemž pokaždé navštěvoval věznice, centra pro postižené nebo drogově závislé. Kněžím doporučoval, aby byli vždy připraveni udělovat svátost smíření, aby měli odvahu vyjít ze sakristií a hledat ztracené ovce a aby nechávali otevřené dveře kostela, aby mohli přijmout všechny, kdo touží setkat se s tváří Boha Otce.

Svou petrovskou službu vykonával s neúnavnou oddaností a ku prospěchu dialogu s muslimy a představiteli jiných náboženství, které někdy svolával na modlitební setkání a podepisoval společná prohlášení ve prospěch shody mezi příslušníky různých vyznání, jako je například *Dokument o lidském bratrství* podepsaný 4. února 2019 v Abú Dhabí se sunnitským vůdcem al-Tajíbem. Jeho láska k posledním, starým a maličkým ho vedla k zahájení Světových dnů chudých, prarodičů a dětí. Zavedl také Neděli Božího slova.

Více než kterýkoli z jeho předchůdců rozšířil kolegium kardinálů, svolal deset konzistorií, na nichž jmenoval 163 kardinálů, z nichž 133 jsou volitelé a 30 nevolitelé, pocházející ze 73 zemí, z nichž 23 nikdy předtím neměly kardinála. Svolal pět shromáždění biskupské synody, tři řádná, věnovaná rodině, mládeži a synodalitě, jedno mimořádné opět o rodině a jedno zvláštní pro panamazonskou oblast.

Opakovaně se ozýval na obranu nevinných. Po vypuknutí pandemie Covidu-19 se večer 27. března 2020 rozhodl, že se bude modlit sám na Svatopetrském náměstí, jehož sloupové symbolicky objímá Řím a celý svět, za lidstvo vyděšené a zasažené touto neznámou nemocí. Poslední roky pontifikátu byly poznamenány četnými výzvami k míru, proti třetí světové válce vedené po částech, která se rozvíjí v různých zemích, zejména na Ukrajině, ale také v Palestině, Izraeli, Libanonu a Myanmaru.

Po desetidenní hospitalizaci kvůli chirurgickému zákroku v nemocnici Agostina Gemelliho, která začala 4. července 2021, se František 14. února 2025 vrátil do stejné nemocnice na 38denní pobyt kvůli oboustranné pneumonii. Po návratu do Vatikánu strávil poslední týdny svého života v Domě svaté Marty, kde se až do konce s nezměněnou oddaností věnoval svému petrovskému úřadu, i když se ještě zcela nezotavil. Na Boží hod velikonoční, 20. dubna 2025, se naposledy objevil v lodžii baziliky svatého Petra, aby udělil slavnostní požehnání *Urbi et Orbi*.

Magisterium papeže Františka bylo velmi bohaté. Jako svědek střídmeho a pokorného stylu založeného na otevřenosti k misijní činnosti, apoštolské odvaze a milosrdenství, pozorný k nebezpečí sebestřednosti a duchovnímu zesvětštění v církvi, papež předložil svůj apoštolský program v exhortaci *Evangelii gaudium* (24. listopadu 2013). Mezi hlavní dokumenty patří 4 encykliky: *Lumen fidei* (29. června 2013), která se zabývá tématem víry v Boha, *Laudato si'* (24. května 2015), která se zabývá problémem ekologie a odpovědností lidstva za klimatickou krizi, *Fratelli tutti* (3. října 2020) o lidském bratrství a společenském přátelství, *Dilexit nos* (24. října 2024) o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Vydal 7 apoštolských exhortací, 39 apoštolských konstitucí, četné apoštolské listy, z nichž většina má formu *motu proprio*, 2 buly o vyhlášení Svatých roků, kromě katechezí přednesených při generálních audiencích a projevů pronesených v různých částech světa. Po zřízení sekretariátů pro komunikaci a pro ekonomiku a dikasterií pro laiky, rodinu a život a pro službu integrálnímu lidskému rozvoji reformoval římskou kurii vydáním apoštolské konstituce *Praedicate Evangelium* (19. března 2022). Změnil kanonický proces pro případy prohlášení neplatnosti manželství v CCEO a CIC (*M.P. Mitis et misericors Iesus* a *Mitis Iudex Dominus Iesus*) a zpřísnil legislativu týkající se trestných činů spáchaných zástupci kléru na nezletilých nebo zranitelných osobách (*M.P. Vos estis lux mundi*).

František zanechal všem obdivuhodné svědectví o lidskosti, svatém životě a univerzálním otcovství.

CORPUS FRANCISCI P.M., VIXIT ANNOS LXXXVIII, MENSES IV DIES IV.

ECCLESIAE UNIVERSAE PRAEFUIT ANNOS XII MENSES I DIES VIII

Semper in Christo vivas, Pater Sancte!

(Tělo papeže Františka, žil 88 let, 4 měsíce a 4 dny.

V čele celé církve stál 12 let, 1 měsíc a 8 dní. Svatý Otče, žij stále v Kristu!)

Podpisy svědků pohřebních obřadů...

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Primát milosrdenství a radosti z evangelia

(homílie kardinála G. B. Re, děkana kardinálského sboru, při Requiem)

Na tomto majestátním Svatopetrském náměstí, kde papež František během těchto dvanácti let tolikrát slavil eucharistii a předsedal velkým setkáním, jsme se shromáždili v modlitbě kolem jeho ostatků se smutným srdcem, ale podporováni, drženi jistotou víry, která nás ujišťuje, že lidská existence nekončí v hrobě, ale v Otcově domě ve šťastném životě, který nezná západu slunce.

Jménem kardinálského kolegia vás zdravím a děkuji vám všem za vaši přítomnost. S velkou upřímností se obracím s uctivým pozdravem a vroucím poděkováním k mnoha hlavám, představitelům, států, předsedům vlád a oficiálním delegacím, které přijely z mnoha zemí, aby vyjádřily náklonnost, obdiv a úctu papeži, který nás opustil.

Obrovské množství projevů náklonnosti a účasti, které jsme všichni zaznamenali po jeho odchodu z této země na věčnost, vypovídá o tom, jak moc se intenzivní pontifikát papeže Františka dotkl myslí a srdcí.

Poslední vzpomínkou na něj, obrazem, který zůstane vtisknut v našich očích a v našich srdcích, je ten z minulé neděle, ze slavnosti Velikonoc, kdy papež František navzdory vážným zdravotním problémům nám chtěl udělit požehnání z lodžie baziliky svatého Petra a poté sestoupil sem na toto náměstí, aby z otevřeného papamobilu pozdravil celý ten početný zástup shromážděný zde při velikonoční bohoslužbě.

Touto svou modlitbou chceme nyní svěřit duši našeho milovaného nejvyššího velekněze Bohu, aby mu dopřál věčné štěstí v zářivém a slavném horizontu své nezměrné lásky.

Světlo nám poskytuje a vede nás při tom stránka evangelia, v níž zazněl hlas samotného Krista, když se ptal prvního z apoštolů: „Petře, miluješ mě víc než tito?“. A Petrova odpověď byla pohotová a upřímná: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji!“. A Ježíš mu svěřil velké poslání: „Pas mé ovce“. To bude stálý úkol Petra a jeho nástupců, služba lásky ve stopách Mistra a Pána, Ježíše Krista.

Navzdory své křehkosti a utrpení v posledním období se papež František rozhodl jít touto cestou sebedarování až do posledního dne svého pozemského života. Šel ve stopách svého Pána, dobrého Pastýře, který miloval své ovce do té míry, že za ně položil vlastní život. A činil tak se silou a klidem, vždy nablízku svému stádu, Boží církvi.

Když byl kardinál Bergoglio 13. března 2013 v konkláve zvolen nástupcem papeže Benedikta XVI., měl za sebou léta řeholního života v jezuitském řádu, a především byl obohacen zkušeností jednadvacetileté pastorační služby v arcidiecézi Buenos Aires, nejprve jako pomocný biskup, poté jako biskup koadjutor a později jako arcibiskup.

Rozhodnutí přijmout jméno František se od prvního okamžiku ukázalo jako volba programu a stylu, na němž zamýšlel založit svůj pontifikát, přičemž se chtěl inspirovat duchem svatého Františka z Assisi. Zachoval si svůj temperament a formu pastýřského vedení a ihned vyznačil otisk své silné osobnosti do řízení církve, navázal přímý kontakt s jednotlivci i obyvatelstvem, chtěl být všem nablízku, s pozorností se obracel k lidem v nesnázích a bezmezně se věnoval zejména posledním na zemi i těm na okraji společnosti. Byl papežem uprostřed lidí s otevřeným srdcem vůči všem. Byl také papežem pozorným ke všemu novému, co se objevovalo ve společnosti, a k tomu, co Duch svatý probouzel v církvi.

Svým charakteristickým slovníkem a jazykem bohatým na obrazy a metafory se vždy snažil osvětlit problémy naší doby moudrostí evangelia, nabízel odpověď ve světle víry a povzbuzoval nás, abychom jako křesťané čelili výzvám i protikladům těchto proměňujících se let, které s oblibou označoval za „změny epochy“.

Byl nesmírně spontánní a prostřednictvím neformálního způsobu dokázal oslovit všechny, dokonce i lidí vzdálené církvi.

Papež František, bohatý na lidskou vřelost a hluboce vnímavý k dramatům dneška, skutečně sdílel úzkosti, utrpení a naděje naší doby a rozdával se v útěše a povzbuzení prostřednictvím poselství, které dokázalo přímo a bezprostředně zasáhnout lidská srdce.

Jeho charisma vstřícnosti a naslouchání, spojené se způsobem chování typickým pro dnešní citlivost, se dotklo srdcí, ve snaze probudit morální a duchovní energii.

Prvenství evangelizace bylo vodítkem jeho pontifikátu, který s jasným misionářským otiskem šířil radost z evangelia, což byl také název jeho první apoštolské exhortace Evangelii gaudium. Radost, která důvěrou a nadějí naplňuje srdce všech, kdo se svěřují Bohu.

Vůdčí nití jeho poslání bylo také přesvědčení, že církev je domovem pro všechny; domovem, jehož dveře jsou vždy otevřené. Opakovaně se uchyloval k obrazu církve jako „polní nemocnice“ po bitvě, v níž bylo mnoho raněných; církve, která se horlivě stará o problémy lidí a o velká trápení, sužující současný svět; církve, která je schopna sklonit se ke každému člověku, bez ohledu na jakékoli vyznání a stav, a uzdravit jeho rány. Nesčetná jsou jeho gesta a výzvy ve prospěch uprchlíků a vysídlených osob. Neustávající byl také jeho důraz na práci ve prospěch chudých.

Je příznačné, že první cesta papeže Františka vedla na Lampedusu, ostrov symbolizující drama emigrace s mnoha tisíci lidmi utopenými v moři. Ve stejném duchu se nesla i jeho cesta na Lesbos společně s ekumenickým patriarchou a athénským arcibiskupem, stejně jako slavení mše na hranici mezi Mexikem a Spojenými státy, při příležitosti jeho cesty do Mexika.

Z jeho čtyřiceti sedmi náročných apoštolských cest zůstane v dějinách ta do Iráku v roce 2021, na kterou se vydal navzdory všem aktuálním rizikům. Tato náročná apoštolská cesta byla balzámem na otevřené rány iráckého lidu, který tolik trpěl nelidským působením Islámského státu. Byla to také cesta důležitá pro mezináboženský dialog, další zásadní rozměr jeho pastorační činnosti. Apoštolskou návštěvou v roce 2024 ve čtyřech asijsko-oceánských zemích se papež dostal na „nejvzdálenější periferii světa“.

Papež František vždy stavěl do centra pozornosti evangelium milosrdenství a opakovaně zdůrazňoval, že Boha neunavuje odpouštět: vždy odpouští, ať už je situace těch, kteří o odpuštění žádají, jakákoli, a vrací je na správnou cestu.

Přál si proto mimořádné Jubileum milosrdenství a zdůraznil, že milosrdenství je „srdcem evangelia“.

Milosrdenství a radost z evangelia jsou dvě klíčová slova papeže Františka.

Na rozdíl od toho, co nazval „kulturou odpisu“, hovořil o „kultuře setkávání a solidarity“. Téma bratrství prochází celým jeho pontifikátem v živých tónech. Ve své encyklice „Fratelli tutti“ o Všeobecném bratrství chtěl oživit celosvětovou snahu o bratrství, protože všichni jsme děti téhož Otce, který je na nebesích. S důrazem často připomínal, že všichni patříme do stejné lidské rodiny a že nikdo se nezachrání sám.

V roce 2019 podepsal papež František během své cesty do Spojených arabských emirátů dokument „Lidské bratrství pro světový mír a společné soužití“, v němž připomněl společné otcovství Boha.

V encyklice *Laudato si* se obrátil na muže a ženy na celém světě a upozornil na povinnosti a spoluodpovědnost vůči společnému domovu.

Tváří v tvář tolika zuřícím válkám v posledních letech, nelidským hrůzám a nesčetným obětem na životech a ničení, papež František neustále pozvedal hlas s prosbou o mír a vyzýval k rozumnosti, k poctivému jednání s cílem nalézt možná řešení, protože válka – jak řekl – je jen smrt lidí, ničení domovů, nemocnic a škol. Válka, říkával, vždy zanechává svět v horším stavu, než byl před ní: je to vždy bolestná a tragická porážka pro všechny.

'Stavějte mosty, a ne zdi' je výzva, kterou mnohokrát opakoval, a službu víře jako nástupce apoštola Petra vždy spojoval se službou lidstvu ve všech jejích rozměrech.

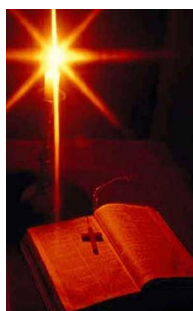
V duchovním spojení se všemi křesťany jsme zde v hojném počtu, abychom se modlili za papeže Františka, aby ho Bůh přijal v nesmírnosti své lásky.

Papež František si zvykl zakončovat své projevy a setkání slovy: „Nezapomeňte se za mě modlit“.

Drahý Svatý otče Františku, nyní my prosíme tebe, aby ses za nás modlil a abys z nebe požehnal církvi, požehnal Římu, požehnal celému světu, jak jsi to učinil minulou neděli z balkonu této baziliky ve svém posledním objetí se vším Božím lidem, ale v ideálním případě také s celým lidstvem, lidstvem, které s upřímným srdcem hledá pravdu a drží pozvednutou pochodeň naděje.

*„Což nám srdce nehořela, když k nám na cestě mluvil
a odhaloval smysl Písma?“ (Lukáš 24,32)*

DOBA VELIKONOČNÍ **S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,** *čestným občanem Pustiměře* *a* **P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM**

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 5. KVĚTNA 2025

Lidé, kteří zůstali na protějším břehu moře, si všimli, že tam byl jenom jediný člun a že Ježíš zároveň se svými učedníky na loď nevstoupil, ale že učedníci odjeli sami. Přijely jiné čluny z Tiberiady blízko k místu, kde lidé jedli chléb, nad kterým Pán vzdal díky. Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou (na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ (Jan 6,22-29)

Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli. Když prožijeme nějakou nečekanou událost, zanechá v nás hluboký dojem. A přece je zajímavý psychologický pokus. Dá se lidem za úkol, aby své zážitky popsali. Ani jeden popis nebývá totožný s druhým. Na každého zapůsobilo něco jiného. Bývá to podle vnitřní dispozice, kterou už předtím měli. To platí zvláště v případech, kdy se nemluví přesně a dává se jenom znamení. Často je pochopí jen dva, kdo je dal a komu je dal, protože je spojuje společný zájem. Díla Boží mají všechna charakter znamení. Jsou slova, kterými Bůh něco říká lidem. Jaký by to byl rozhovor, kdyby někdo jenom opakoval naše slova, měl radost ze zvuku jejich samohlásek, ale nestaral se o to, co ta slova znamenají, co se jimi řeklo. Podobně se i Židé spokojili s faktem, že se najedli, nezajímal je smyslázraku. I náš život je plný znamení. Ale je málo těch, kdo se snaží je pochopit.

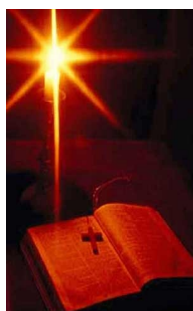
Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu. Práce o svůj pokrm a obživu vlastní rodiny je nejdůležitější činností převážné většiny všech lidí. Ježíš ovšem nemíní zlehčovat zásluhy těch, kdo se tak namáhají. Ale u všeho viditelného odkrývá tajemství, které je za ním skryto. Každé dobré dílo má svůj rytmus, který se nesmí zastavit. Práce o denní chleba se má stát prací o věčné hodnoty. Obojí se dá dobře spojit.

Kdo má před očima duchovní růst a bohatství, nezanedbává své denní povinnosti v tomto životě. Dává jim naopak náplň. Jeden umělec fotografoval sošky v katedrále v Chartres. Jsou neuvěřitelně propracované, a přece umístěné tak, že je tam po staletí nikdo dobře neviděl. Teprve moderní prostředky nám umožňují je obdivovat. A přece ti umělci pracovali s takovou láskou a věrně. Byli si vědomi, že jejich dílo bude pozorovat a obdivovat sám Bůh, proto bude věčné.

Ten vám dá Syn člověka, neboť do něho vtiskl Otec - Bůh - svou pečeť. V byzantské liturgii se užívá ke mši kvašeného chleba. Když se peče, vtiskuje se do něho pečeť se jménem Kristovým. Na počátku liturgie se tento chléb, tzv. prosfora, ořezává a střední části s pečetí se říká Beránek. Pečetí se vtiskuje do tvárné hmoty, především do vosku, podoba a forma, kterou smí užívat jen její majitel. Zapečetěný dopis nám zaručuje, že máme v ruce list, který nám posílá jeho pisatel. Život Kristův je život, který nám dává Bůh. Symbol pečetí to potvrzuje. Není proto divné, že si světci bývali vědomi velké síly, kterou dostávají přijímáním eucharistie. Vždyť je to sám Boží život. Považovali ji za zvlášť účinnou zbraň proti zlým sklonům. Boží život je jak očišťující oheň, aby duše zazářila jak čisté zlato.

Zástupy hledají mistra jen proto, že se zadarmo najedli. Ježíš však tímto prorockým znamením jasně ukazuje, že lidé mají usilovat o pokrm pro duši, toužit po duchovních hodnotách. Jedno je k tomu zapotřebí - uvěřit v Krista. Nejen přijímat, ale hlavně dávat, stát se svědkem Kristovým, znamená - stejně jako Štěpán - mít odvalu i přesto, že se setkáváme s nepochopením, nedoceněním, možná i s odporem a nenávistí nebo nepřátelstvím.

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 6. KVĚTNA 2025

Zástup řekl Ježíšovi: „Jaké ty děláš znamení, abychom (ho) viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: `Chléb z nebe jim dal jíst.' Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,30-35)

Naši předkové jedli na poušti manu. Známe vypravování Exodu (Ex 16) o tom, jak Židé dostali zázračný pokrm z nebe - manu. Kdo cestoval sinajskou pouští, si situaci dovede dobře představit. není to lehké ani dnes se zásobami v autě. Když si však představíme, že sem do skalních údolí dospěly karavany s rodinami a dobyt看, nedivíme se, že Židé zoufali a reptali. Dobře nám bylo v Egyptě! Bez zvláštní Boží pomoci se cesta touto pustinou nedala překonat. Symbolika tohoto přechodu je jasná. Egypt znamená

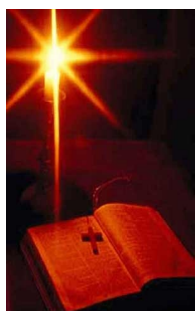
otroctví hříchu, přechod Rudým mořem je očištný křest. Zaslíbená země je Boží království. Cesta pouští pak je lidský život na této zemi. Bez zvláštní Boží pomoci nejsme schopni přestát jeho potíže. Tato pomoc se pro nás konkretizuje v eucharistii, "chlebu z nebe!"

Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Eucharistie je tedy duchovní pokrm na cestu životem. Poslednímu přijímání před smrtí se říká latinsky viaticum, tj. doslova zásoba na cestu. Za starých dob mívali křesťané touhu, aby byl u nich kněz v hodině smrti, aby zemřeli s eucharistií v ústech. Ale celý život je cesta. Proto nám dává eucharistie sílu, abychom ji přešli. „Chléb z nebe dávals jim – všechno potěšení v sobě mající.“ Je to překlad přibližný, vzatý z Bible. O maně se tam totiž tvrdí, že stačila vždycky pro všechny a všichni byli spokojeni (Ex 16, 17-18).

Tak i oltářní svátost dává všem tolik duchovní síly, kolik potřebuje ke svému poslání zde na zemi.

Dává život světu. Specifický úkol chleba je udržovat člověka při životě. Jsme už na tu stravu tak zvyklí, že si neuvědomujeme, jak složitý proces předchází, abychom měli v ruce skývu chleba. Nemyslíme tím mletí mouky, dělání těsta a pečení. To je poměrně jednoduché. Ale složitě je, co bylo před tím. Než uzraje zrno žita nebo pšenice, kolik bylo potřeba dešťů, záření slunce, vstřebávání solí ze země. Je tu kus života přírody. Jedlé jsou jen živé věci: rostliny a maso živočichů, ne mrtvé nerosty. Jídlem si totiž přisvojujeme život přírody a stává se naším vlastním životem. Chléb nám proto dává život. Ježíš však slibuje, že nám pod způsobou tohoto denního chleba dá i život Boží. Proto se dá říci o eucharistii, že dává život světu, ovšem život nadpřirozený. Požíváním vstupuje v nás a stává se životem naším, jím sílíme a rosteme do věčnosti.

STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 7. KVĚTNA 2025

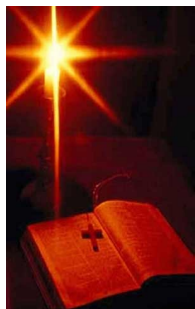
Ježíš řekl zástupům: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte. Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. A to je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,35-40)

Já jsem chléb života. Dary utužují přátelství mezi lidmi. Proto si při různých příležitostech posílají dárky. Nemusejí to být velké věci. To, co dostaneme k svátku od přítele, jsme si mohli sami snadno koupit. Ale nemělo by to tu hodnotu, kterou má dar. Skrze něj jako by přítel mluvil: Bylo to moje, ale to, co je moje, patří i tobě, vždyť jsme spojeni. Mají-li hodnotu dárky mrtvé, tranzistor, kniha, hodinky, jak velký dar dává dítěti matka, která mu předává svůj vlastní život. Ten svazek už nikdo nemůže zrušit. Kristus,

který nám v eucharistii dává své tělo a svou krev, nám dává svůj vlastní život. Jsme s ním tedy spojeni nejužším poutem, jaké je vůbec možné. Na zemi je nejsilnější spojení v rodině. I ty se bohužel rozpadají. Eucharistií vstupujeme do rodiny Boží, která je věčná.

Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy hladovět. Hlad je zajímavý přírodní jev. Na jedné straně je známkou zdraví. Nemocní ztrácejí chuť k jídlu. Na druhé straně se však může hladem umřít, když organismus nemůže doplnit životní síly, které mu chybí. Dostaví se hlad kratší nebo delší dobu po nasycení. To dosvědčuje, že žádné jídlo na zemi není dostačující, aby udrželo při životě natrvalo. Jen sebe sama připodobňuje Kristus ke chlebu, po kterém se už nelačnící, tj. který pro věčný život nepotřebuje už nic dalšího. Vyskytují se v dějinách církve častěji omilostněné osoby, které se udržovaly při životě jen denním sv. přijímáním. Je to jakoby symbolické potvrzení pravdy víry, že eucharistie je Kristus, který dává věčný život, a že kdo má jej, už nepotřebuje nic jiného.

Kdo věří ve mne, nebude už nikdy žíznit. Žízeň má stejné fyziologické základy jako hlad. Častěji se však cítí. Proto se obrazně přenáší výraz žízně na každou touhu. Říkáme, že někdo žízní po poznání, po zábavě, po lásce atd. Lidské touhy jsou nejrozmanitějších druhů. Starobylý a pěkný výraz je: žíznit po pravdě. Ta tu ovšem neznamená jen abstraktní poznání, logické a matematické formule, ale vyrovnaný styk se skutečností. Nikdy nebudeme spokojeni, pokud cítíme, že je mezi námi a realitou, ve které žijeme, nějaký rozpor, že neodpovídají tomu, co od nich očekáváme. Ten zážitek nás nutí, abychom měnili místo, práci, styky s lidmi a bohužel i rodinné svazky. Důvod je vždy stejný: zklamání, nenacházíme, co jsme čekali. Co nám tu pomůže víra? Ta nás učí najít ve všem Krista. Ten pak, kdo našel, nepotřebuje hledat dál, protože se setkal se vší pravdou.

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 8. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl zástupům: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli.

Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jan 6,44-51)

Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Izaiáš (Iz 54,13), Jeremiáš (Jer 31,33) předpověděli, že se dostane v mesiášské době všem Božího poučení. Už ta doba minula? Jeden francouzský kněz píše ve svém deníku: "Na počátku své činnosti jsem si myslel, že musím lidi hledat a že o Bohu nevědí nic, než co jim řeknu. Dnes vím, že je tomu úplně jinak. Kristus posílá ke mně ty, které už předtím navštívil on sám. Obyčejně mi pak říkají: Přichází mně na mysl stále a stále tato myšlenka. Odkud se bere?" Tu zkušenost už dávno, v době Otců Církve, popsali duchovní autoři. Bylo jim nápadné, že taková myšlenka přichází úplně znenadání, neví se proč, a přitom duši rozjasní, dá jí

zvláštní pokoj a současně chuť něco velkého udělat. Žalm 95,7nn, proto napomíná: "Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!" Ten žalm se modlí jako ranní modlitba. Předpokládá se tedy, že tyto Boží inspirace jsou časté, denní.

Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Mnoho tzv. konvertitů, lidí, kteří se obrátili ke křesťanství, k církvi, popsali svůj duševní stav při tomto přechodu. Nebývá jim těžké uznat, že existuje Bůh a že se jeho hlas ozývá ve svědomí. Ale zdá se jim nemyslitelné, že by měli Boha potkat v denním životě, v lidech, v institucích církve. Jinými slovy, teď z víry v Boha přejít k dalšímu stupni: k zážitku, že existuje Bůh vtělený, Bůh, který sestoupil mezi svůj lid, a to je Ježíš Kristus. A přece i tento přechod se jednoho dne dostaví. Jeden ruský poutník jej popisuje takto: „Otevřely se mně oči, viděl jsem Ježíše ve všem. Chtělo se mi stále líbat zem, objímat květy. Kohokoliv jsem potkal a cokoliv jsem pozoroval, ve mně vzbudilo touhu říci: Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“

Kdo věří, má život věčný. Jak se k takovému poznání Boha a Krista dojde? Rozhodně ne pouhou rozumovou úvahou, přirozenými silami. Je to Boží osvícení. Kdo je přijme, má víru. V křestním obřadu bývaly tyto otázky: „Co žádáš?“ – „Víru.“ – „Co ti dá víra?“ – „Život věčný.“ V tomto jednoduchém dotazníku je skryto vícero hlubokých teologických pravd. Život sice probíhá v čase. Ale čas jej nenaplní. Ceníme si život podle toho, s kým jsme se setkali a jaká byla mezi námi důvěra. Ve víře k nám mluví Bůh. My mu odpovídáme tím, že jeho slova přijímáme, že máme pevnou důvěru v něho samého. Setkali jsme se tedy v životě s Bohem. Jiná setkání jsou dočasná. Lidé nás opouštějí a umírají. Bůh však je věčný. Kdo se s ním setkal ve víře, přišel tedy do věčného života.

Anglický cestovatel Robert Scott, který žil na přelomu 19. a 20. století se vypravil se svými přáteli na jižní pól. Výprava byla dobře zabezpečena. Jakmile se dostali k věčnému ledu, museli vystoupit z lodi, schovat si zásoby jídla na zpáteční cestu a jít pěšky k vytčenému cíli. Cíle dosáhli, ovšem na zpáteční cestě ztratili orientaci, potraviny nenašli a nakonec vysílení a hladoví všichni zemřeli. Ironie osudu však byla v tom, že když je pak našli umrzlé, leželi velmi blízko schovaných potravin. Byli blízko zásob a přesto zahynuli. My také máme Krista - chléb života - na dosah ruky. Je to chléb věčného života - na dosah ruky; máme ho tak blízko sebe a přesto mnozí umírají duchovně, protože jsou vysílení a hladoví.

Svaté přijímání nemá být jen sváteční záležitostí. Máme přijímat co nejčastěji, tedy pokaždé, když jsme na mši svaté. Pán Ježíš v eucharistii není jen pro lidi dokonalé, bez hříchu, - takoví konečně ani neexistují, ale právě naopak říká: "nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky. Proto i my přijímáme, abychom byli lepší. Pouze těžký hřích nám brání účasti na hostině Kristova Těla a Krve. Hodně lidí má pochybnosti, zda-li se takového hříchu dopustili - nebojme se, řešme to ve zpovědnici, zeptejme se na to kněze, abychom se zbytečně nepřipravovali o ovoce mše svaté - sv. přijímání. Myslím, že kdyby přišel do našeho společenství nějaký církevní učitel ze starověku a viděl, klik lidí v neděli nejde ke svatému přijímání, asi by se podívil, a řekl by: Nevěřím, že by ti lidé, kteří ke

stolu Páně nepřistoupili, jsou vrazi, zloději, cizoložníci či odpadlíci od víry. Kéž je i pro nás eucharistie pokrmem na cestu za Kristem, cestu, která vede do věčnosti.

PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 9. KVĚTNA 2025

Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“ Tak mluvil, když učil v synagoze v Kafarnau. (Jan 6,52-59)

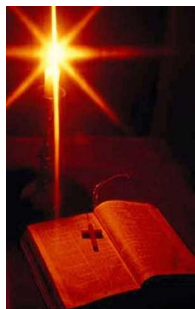

Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo? Známe vícero eucharistických zázraků, při nichž např. hostie krvácela, nebo se v ní objevila podoba živého Krista. V Lancianu v Itálii, může každý vidět v relikviáři sraženou krev, která se tam uchovává po staletí, má formu živého těla, a i moderní vědecké analýzy potvrzují, že je to jev přirozeně nevysvětlitelný. V katedrále v Orvietu se uchovává krví potřísněný korporál, pozůstatek divu, který svými pochybnostmi přivodil pražský kněz Petr. Ale přesto není radno brát výraz "Kristovo tělo" tuze somatologicky, jen jako hmotnou část naší osoby, zvláště ne jako oddělenou od duše. V Bibli má slovo "tělo" širší význam. I ve Starém zákoně Bůh "přijímá tělo", když se zjevuje, když se stává viditelným, když vstupuje do světa. V eucharistii Kristus vstupuje mezi nás na oltáři, chléb se stává jeho tělem, to znamená, je tu skutečně, a to celý, s duší i s tělem, s lidstvím i božstvím.

Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. I výraz „pít krev“ nezní v uších moderních lidí líbivě. Máme ke krvi odpor, někteří omdlévají, když krev vidí. Daleko neutrálněji ovšem zní, když řekneme o příbuzných, že jsou stejné krve. Staré národy si někdy představovaly, že duše sídlí v krvi. Došlo se k tomu asi obyčejnou zkušeností: Když člověk vykrváčí, umírá. Sv. Ignác z Antiochie tedy užívá slovního obratu: jíst eucharistický chléb a pít víno znamená mít účast na těle a duši Kristově. Je to však jenom slovní obrat, protože obojí je neoddělitelné. Moderním lidem se zamlouvá výraz „být s Ježíšem stejné krve“. Svatým přijímáním se s ním skutečně stáváme příbuznými ve věčném životě. Proto je Bůh náš skutečný Otec, Panna Marie naše opravdová matka, ostatní lidé jsou naši bratři. Vždyť v nás koluje stejná krev!

To je chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. O maně na poušti čteme, že padala shůry (Ex 16), že to byl tedy chléb z nebe. Eucharistické dary jsou naopak plod země a plod lidské práce. Ale stává se tu něco podobného, jako při stvoření člověka. Jeho tělo vzal Bůh „z hlíny země“ (Gn 2,7), ale život mu „vdechl“ sám. Ježíš jako

Syn člověka pochází z Davidova rodu, z lidského pokolení, ale jako Syn Boží sestoupil z nebe. I při eucharistii je tedy chléb z našich polí, ale Kristus, který v něm přichází k nám, je z nebe. Je starý zvyk zobrazovat okolo svatostánku anděly. O andělech se mluví v liturgických textech. Podle biblického pojetí se objevují andělé tam, kde je Bůh zvláštním způsobem přítomen. Tam je tedy i nebe na zemi.

SOBOTA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 10. KVĚTNA 2025

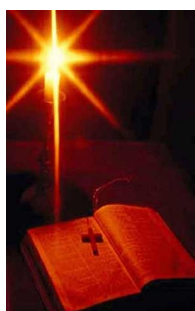
Mnozí z jeho učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“ (Jan 6,60-69)

To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat? Proč přijímáme něco za pravdivé a proč se od něčeho odvracíme s nechutí? Souhlasí to nebo nesouhlasí s našim obvyklým způsobem myšlení. Vždyť i pojem "blázen" je relativní. Za takového bychom považovali člověka, který by dnes chodil po ulici v napoleonské uniformě, zatím co ve své době to mohl být vrchol elegance. Řečníkům a kazatelům, kteří chtějí mít úspěch, se proto radí, aby začali s něčím, co posluchači rádi slyší, teprve pak, až se naladili, se může pomalu přidat to, od čeho by se odvrátili. Je to dobrá rada, psychologická, i Boží pedagogie ji svým způsobem užívá. Ale přece není neomylná. Poslední a základní Kristovy pravdy jsou v radikálním rozporu se smýšlením a mentalitou světa. Proto se nakonec od křesťanství odvrátí i ti, kdo byli, jak se zdálo, z počátku k hlásání evangelia tak přízniví.

Chcete i vy odejít? Není příjemný pocit pro někoho, kdo mluvil s velkým úspěchem, vidět najednou, jak se davy vytrácejí, jak ho opouštějí i ti, kteří se k němu tak blízko tlačili. Politické strany bývají v takových situacích schopny všech ústupků a změny třeba i radikálně program, jen aby neztratily všechny. Vytýkají církvi, že není v tomto ohledu dost dynamická a že může svou morální neústupností ztratit všechny. Jako odpověď slouží kazatelský příklad. Kněz stál sám na prahu kostela. Venku bylo mnoho lidí, ale nemohli do kostela dovnitř, protože byla před kostelem velká jáma. Kněz jim to chtěl usnadnit, nosil z kostela kameny, sošky, dřevo lavic. Jáma se zaplnila, lidé se nahrnuli do kostela, ale už tam nebyl svatostánek. Ježíšova otázka k apoštolům jistě nesledovala tuto taktiku.

Pane, ke komu bychom šli? Po přímé Kristově otázce se mohlo očekávat i nejhorší. I apoštolové mohli odejít. A přece zůstali. Sv. Petr, který měl podle svého jména a poslání jiné posilovat ve víře, udává pravý důvod. Uvěřil slovům Krista ne proto, že se mu zdála srozumitelná, rozumná, užitečná. On v tomto okamžiku snad ani o jejich obsahu příliš neuvažoval. Ale bylo mu jasné, že se od Krista odloučí, nepřijme-li s důvěrou jeho slova. Jsou totiž ve víře dvě stránky: věřit něco a věřit někomu. První je možné bez lásky. Abychom však věřili někomu, musíme ho nejdříve mít rádi. A pak zase tato důvěra lásku rozmnožuje a posiluje. To je též odpověď na námitku, že by neměla být ve víře nepochopitelná tajemství. Pak by tam ovšem ani nebyla důvěra a láska, která všemu věří a všeho se naděje (1 Kor 13,7).

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 12. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,1-10)

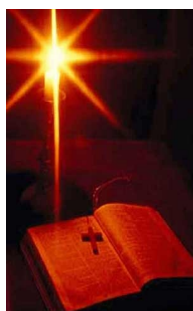

Já jsem dveře k ovcím. V gotických katedrálách bývá nad hlavními dveřmi reliéf Krista. Je to ilustrace k tomuto textu evangelia. A přece tato pravda neodpovídá mentalitě mnoha lidí. Ti spíš přijmou tolerantní mínění vyslovené v Lessingově poezii Moudrý Nathan. Bohatý Žid měl odpovědět muslimskému kalifovi, která víra je pravá: muslimská, křesťanská či židovská. V odpovědi měl být zaskočen a dostat velkou pokutu. On se z toho vytočil vypravováním, že jeden otec měl drahocenný prsten, ale tři syny. Dal udělat dva jiné prsteny falešné, ale každému synovi řekl, že ten pravý dostal on. Naučení? Každý se spasí podle své víry v Mojžíše, Mohameda nebo Krista. My křesťané nechceme být méně snášenliví, ale přesto věříme, že cesta k Bohu vede jenom a výlučně skrze Krista. Uznáváme však, že jsou s ním tajemně spojeni i ti, kdo ho neznají, a on chce spasit i je, když konají dobré.

Já své ovce volám jménem. I u nás je zvykem dávat domácím zvířatům jména. Stávají se tak našimi vlastními, patří do našeho domu a skoro jakoby k rodině. Hebrejský výraz „dávat jméno“ vyjadřuje víc. Je to výraz svrchovanosti. Podle Genese Bůh přivedl stvořené živočichy k Adamovi, aby jim dal jména, je totiž jejich pánem, mají mu sloužit (Gn 2,19). Ale lidem Bůh často změnil jméno, jako např. Abrahámovi (Gn 17,3), Šimonu

Petrovi (Jan 1,42). Jménem se totiž určovalo poslání, které kdo dostal. Na Jávě byl ještě donedávna zvyk měnit jméno, když někdo zvolil nové povolání. Dodnes mění jméno řeholníci při vstupu do kláštera. Praví-li Kristus, že všechny své ovce volá jménem, znamená to, že dává každému jeho vlastní neopakovatelné poslání. Každý je v mozaice Božího království kamínkem, který nesmí vypadnout, protože by porušil celý obraz.

Zloděj přichází, aby kradl, zabíjel a působil zkázu. U kočovníků, jejichž majetkem je stádo, se krádeže vyskytovaly hlavně na dobytku. Říkají, že i dnes, tam kde jsou stáda ovcí, se ovce poměrně lehko kradou. Zloději otráví hlídací psy, zvířata naloží na vozy a ujedou. V duchovním životě představují jako zloděje zlého ducha. Nemá totiž vůbec nic svého. Všecko, co existuje, stvořil Bůh. Dábel si to falešně přisuzuje. Kolik ukradne Bohu duší? Těžko dovedeme říci. Ale ze zkušenosti víme, kolik krásných životních okamžiků nám zlý duch ukradne. Mohli jsme udělat tolik dobrého, a zatím jsme čas promarnili jako marnotratní synové (srv. Lk 15). Obchodníci říkají, že čas jsou peníze. Nedají se proto snadno o něj připravit. Pro nás je čas možnost k dobru. A přece se nám někdo stále snaží jej ukrást zbytečnými zájmy a problémy. Nezbyvá, než dávat stále pozor, aby všechno, co k nám přichází, šlo do srdce pravými dveřmi, a těmi je Kristus.

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 13. KVĚTNA 2025

V Jeruzalémě se konala slavnost posvěcení chrámu. Bylo to v zimě. Ježíš chodil v chrámě v Šalomounově podloubí. Židé se kolem něho shlukli a řekli mu: „Jak dlouho nás chceš držet v napětí? Jsi-li ty Mesiáš, řekni nám to otevřeně!“ Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které konám ve jménu svého Otce, vydávají o mně svědectví. Ale vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovčím. Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10,22-30)

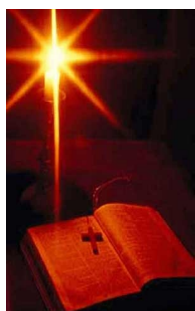

Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně. Ježíšovo vystoupení, jeho činnost, nutně vedly k položení otázky, jež zazněla v dnešním evangeliu. Celé dějiny Izraele jsou totiž mesiášské, plné očekávání, v duchu Božích příslibů. Doba Ježíšova pak byla politicky i sociálně napjatá. Mezi lidem rostlo snadno přesvědčení, že se musí slíbený Mesiáš objevit právě nyní. V jaké formě? Všeobecně řečeno má být osvoboditel. Ale jaký? Politický? Sociální? Národnostní? Dříve, než se Ježíš za Mesiáše prohlásí, musí upřesnit jeho pojem. Čím má být? Jeho vyjasnění nezněla v uších davu líbivě. Vyznává, že je Syn Otce. Asi posluchači pokrčili rameny. Čekali něco jiného. A přece právě tento titul naplňuje dějiny Izraele. Jsou celé mesiášské. Bůh totiž považoval syny Abrahámovy za národ, který si zvlášť vyvolil, aby jim byl jako Otec. V jakém smyslu se tomu má rozumět? Na počátku to zní jenom obrazně, metaforicky. Ale stává se ten výraz stále a stále hlubším, až se nakonec objeví Mesiáš jako pravý Syn

nebeského Otce. A jaký smysl to má pro nás? V krátkosti se dějiny Izraele uskutečňují i v našem životě, naplní se, až i my pochopíme, že jsme synové Otce.

Skutky, které konám, vydávají o mně svědectví. Rozumní lidé nevěří snadno slovům, zvláště, když někdo ujišťuje o velkých věcech. Chtějí vidět skutky. Jaké skutky se očekávají od Mesiáše? Ti, kteří čekali hmotné zlepšení, byli ovšem nadšeni, když Ježíš zástupy zázračně nasýtil (srv. Mt 15, 32-39). Ale byli napomenuti, že to není to pravé. Řeči o politickém osvobození se Ježíš zásadně vyhýbal. Řekl-li, že je Syn Otce, že on a Otec jsou jedno (Jan 10,30), dokazuje to tím, že koná skutky Otce. I my musíme často dělat skutky, které nejsou naše, ale někoho jiného. Nejlépe je to vidět v totalitních režimech. Tam například dá strana rozkaz a prostředky k uskutečnění, jednotlivec nesmí odporovat. Jeho skutky vydávají svědectví straně, ne jemu. Jaký je rozdíl mezi takovou poslušností a poslušností Bohu? Ta první poníží, dělá z člověka otroka, nástroj. Poslušnost Bohu naopak osvobozuje. Kdo dělá skutky Boží, stává se víc člověkem a přitom Božím synem.

Moje ovce uposlechnou mého hlasu. Já jim dávám věčný život. Skutky jsou naše, nejsou moje „já“. Socha není sochař. Může se prodat, odvézt jinam, on však zůstane na místě. A přece to rozdělení mezi umělcem a jeho dílem není úplné. On se stal sochařem právě proto, že udělal sochu. Kdyby namaloval obraz, byl by malířem. Hudbou se člověk stává hudebníkem, prací s obleky krejčím. Ten, kdo dělá přitom vůli nebeského Otce, stává se Božím. Skrze skutky také člověk překonává svůj osobní věk. Platón umřel před víc než dvěma tisíci lety, ale žije dodnes ve svých spisech, které se vydávají, předkládají, studují. O velkých umělcích říkáme, že se ve svých dílech zvěčnili. Je to pravda, ale jenom v jistém, obrazném slova smyslu. Ten, kdo se konáním Boží vůle stal Božím synem, stal se věčným v plném a pravém slova smyslu, má život věčný, protože je spojen s dílem Krista, věčného Syna věčného Otce.

STŘEDA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 14. KVĚTNA 2025

Ježíš zvolal hlasitě: „Kdo věří ve mne, věří ne ve mne, ale v toho, který mě poslal; a kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal. Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě. Kdo moje slova poslouchá, ale nezachovává, toho já nesoudím; vždyť jsem nepřišel, abych svět soudil, ale abych svět spasil. Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat. A já vím, že jeho příkaz je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec.“ (Jan 12,44-50)

Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale spasil. Známe mnoho obrazů posledního soudu. V gotických katedrálách bývají na zadní stěně, ale uvnitř. Na Athosu a v rumunských kláštorech je vidíme na vnější straně, nad portálem. Většinou se inspiroují klasickým textem Matoušova evangelia (Mt 25,31-46). Slovo "soud" je ostatně v Písmu časté, je to typicky biblický pojem. Bůh soudí národy i jednotlivce. Ale je zajímavé, že se např. autoři žalmů

Božího soudu nebojí. Svolávají ho na zemi i na sebe sama: "Sud' mě, Bože, a rozřeš můj případ!" (Žl 43,1). I dnes se dobrovolně utíkají k soudu ti, kdo doufají, že tam najdou ochranu proti utiskovatelům. Boží soud je tedy velmi podobný ideji spásy od Boha. Tak soudí i Kristus. Stále dává možnost se spasit. A poslední soud? I ten je souhrn dějin, všeho, co Kristus vykonal, aby lidi spasil. Odsoudí se sami ti, kdo pomocnou ruku Boží odmítají.

Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce. Na středověkých obrazech posledního soudu uvidíme často namalované anděly, jak svrhávají odsouzené do věčného ohně. V jedné příručce k umění bylo toto vysvětlení. Všem malířům se protivila myšlenka, že by Kristus, vtělená добрota, mohl někoho zavrhnout. Nelíbí se tuze Michelangelovo pojetí v Sixtinské kapli. Proto umělci svěřují tuto nepříjemnou práci andělům. Kristus sedí na trůně, jako by to ani neviděl. Autor tohoto vysvětlení má, jak vidět, dobrou vůli vysvětlit lidsky tvrdou pravdu zavržení. Ale mysleli středověcí malíři opravdu takto? Daleko teologičtější je vysvětlení obrazné. Andělé jsou symbolem Božích přikázání. Ta sama už jsou soudem. Kdo špatně

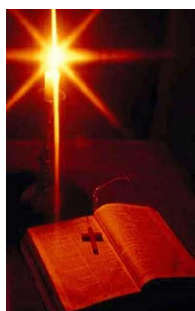
vypočítal početní úkol, matematika sama ho odsoudí. Vraha odsuzuje vražda sama, zloděje krádež. Úkol přikázání je rozlišit mezi dobrem a zlem.

Příkaz znamená věčný život. Dnešní lidé nemají rádi příkazy, ani lidské ani Boží. Odůvodňují to tím, že žijeme v době svobody a že sám Kristus nás vysvobodil od jha zákona (Řím 2-3). Je ovšem v takových všeobecných tvrzeních mnoho nedorozumění. Vždyť zákony jsou různé: přirozené a uložené svobodným rozhodnutím zákonodárce, Božské a lidské. Přirozené zákony nejsou vlastně nic jiného než to, že si uvědomíme rytmus přírody: tak a tak náš žaludek tráví, tak a ne jinak bije normální srdce. Jejich zákonitý chod zaručuje život. Zákony pozitivní jsou rozumnou smlouvou: My na silnici pojedeme zprava a vy z druhé strany, abychom se nesrazili a nepřišli o život. A zákony Boží? Jsou požadavky, pravidla života věčného. Kdo si uvědomí tento smysl příkazů, nevidí je jako něco, co se „ukládá“, ale spíš jako to, co sám hledá, aby si bezpečněji uspořádal život.

Každodenně se, bratři a sestry, setkáváme s tolika věcmi, informacemi, zprávami, různými pomluvami, až nám z toho hlava třeští. Všichni chtějí zaujmout naši pozornost: učitel ve škole, spolupracovníci v práci, rodiče doma, a k tomu ještě sdělovací prostředky jako je televize, rádio, internet. Mládež se proti množství slov brání tím, že nosí sluchátka na uších. generace jejich rodičů se už naučila vypínat, přijímat a rozlišovat mezi informacemi. No a důchodci už většinou špatně slyší a tak nevědí ani o čem je řeč. Proto dnes již slovo tak málo váží a platí. Lidské slovo nic neznamená. Řekli bychom, že dnes jde o devalvací slov. Mohlo by se stát, že bychom to lidské slovo ztotožnili s Božím slovem, které zachraňuje duše, jak jsme slyšeli v evangeliu. Nedejme si nic namlouvat od člověka, ale spoléhejme na Boha a jeho slovo, které je pravda a neklame.

Dnes je památka svatého Jiří, který je symbolem křesťanské statečnosti. Za patrona si ho zvolil skauti, protože jim byla vzorem věrného a mužného života, člověka, který slouží s čistým srdcem. Byl římským důstojníkem a v roce 305 zemřel mučednickou smrtí za císaře Diokleciána, a to proto, že se Jiří postavil i proto samotnému císaři, který ho pak dal mučit. Rány se mu však pozoruhodně hojily, a tak se vymýšlely další a další, až byl Jiří megalomartyr. Svatý Jiří, jak i staroslovanská verze jeho jména vypovídá, byl hbitý, obratný bojovník, který podle legendy bojoval s drakem, ale hlavně bojoval se zlem, jehož drak představuje, a s Boží pomocí zvítězil. Je pro nás tedy světec-bojovník, který nás mimo jiné učí správně zacházet s naší životní energií – agresí. Není totiž dobře, když ji v sobě potlačujeme a navenek chceme vypadat vlídní a milí. Toto potlačování agrese se propadá dovnitř a stává se z ní deprese, která se navenek projevuje v jedovatých poznámkách, cynických vyjádřeních, v tvrdosti a v pocitech vlastní spravedlnosti. Je třeba se bránit všem silám, které na nás nepůsobí dobře, nepotlačovat v sobě agresi, jako něco bezbožného, nýbrž ji nasadit pro realizaci svého lidství a nenechat se pohltit ani světem ani lidmi.

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 15. KVĚTNA 2025

Když Ježíš umyl učedníkům nohy, řekl jim: „Amen, amen, pravím vám: Služebník není víc než jeho pán, posel není víc než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže podle toho jednáte. Neříkám to o vás o všech. Já vím, které jsem si vyvolil. Ale ať se naplní výrok Písma: 'Ten, kdo jí můj chléb, zvedl proti mně patu.' Už teď vám to říkám, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane, že já to jsem. Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá toho, koho já posílám, přijímá mne; kdo však přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal.“ (Jan 13,16-20)

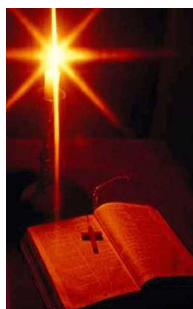

Služebník není víc než pán. Termín "služba Bohu" není dnes moderní. Změnil se totiž pracovní poměr. Číšník v restauraci nebo obchodník, který zákazníka obslouží je možná větší pán, než ten, kdo tu službu přijímá. Nabízí prostě svou práci, ale necítí se poddaným. Ateisté po ruské revoluci vytýkali církvi, že se její slovník nezměnil a že tedy zdůrazňováním služby Bohu utvrzuje v lidech staré přežití pojmy. Kdybychom brali takové námitky příliš doslova, museli bychom změnit mnoho biblických pojmů. proč se např. modlit "Hospodin je můj pastýř" (Žl 23,1), když už dnes pastýře nevidíme. Proč by měl Bůh kralovat, když dnešní zbytek králů už nemá královskou moc? Výrazy o Bohu jsou všechny metaforické. Obrazy pak vznikají ve svém typickém prostředí. Slovo služebník, vzato ve smyslu tehdejší, vyjadřuje naši závislost na Bohu. To ovšem nemůže nikdo popřít. Je však důležité si uvědomit, jak se ta závislost konkrétně projevuje.

V čem je pán větší než služebník? V profánní společnosti je pán větší, protože nemusí pracovat, nechává námahu sluhům. Kristus je naopak větší, protože převážnou část práce vzal na sebe. Je pochopitelně také větší jeho odměna. Vystoupil k Otci do slávy. Ty, kteří s

ním pracovali, bere s sebou, dává jim podíl. To však je jeho odměna na věčnosti. Zde na zemi ho stíhalo neporozumění, pronásledování, smrt. Bude tedy stejná pozemská „odplata“ stíhat i ty, kdo jsou s ním. Hlavně na tento prvek chce dát Ježíš důraz přirovnáním pána a sluhy. Patří k sobě, spojili se jejich osudy. Služebníci, kteří to pochopili, od té chvíle svého pána co nejvíc napodobí, v jeho životě vidí ideální obraz osudů svých i proroctví do budoucna. Lidé rádi chodí k věštcům, aby se dozvěděli, co je čeká. Dívejme se na život Kristův. Tam se dozvíme, jak bude s námi.

Služba Bohu. Výraz „služba Bohu“ byl velice v oblibě v barokní době. Proto se např. tak často vyskytuje u sv. Ignáce z Loyoly. Tenkrát totiž mnoho mladých lidí chodilo do světa, aby si našli dobrou službu. Čím vyšší pán ho vzal, tím nadějnější kariéru mladík začal. V té době byla také velice oblíbená legenda o sv. Kryštofu, který nosil přes vodu lidi, až nakonec přenesl samého Krista. (*Christophoros* znamená: nesoucí Krista.) Podle této legendy se mu Kristus zjevil jako malé dítě a prosil o přenesení. Brímě bylo tedy lehoučké. Ale najednou jej chlapec začal tížit, Kryštof klesal pod vodu. V tom okamžiku se mu Kristus dal poznat a pokřtil jej. Ze služby lidem tedy přešel ke službě Kristu. I když ho tížila, udělala ho světcem. Legendy mají výhodu, že vyjádří pravdu obrazem, a proto byly u prostých lidí oblíbeny.

PÁTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 16. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život.

Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,1-6)

Já jsem cesta. Často se přirovnává život k cestě. Tím snazší bylo toto přirovnání pro semity, kteří byli nomádi a kteří se každou chvíli dávali na novou cestu. Zkušený šejk, vůdce karavany byl v tomto případě důležitou osobou a bylo potřeba se na něho úplně spolehnout. Kdo by se mohl později oddělit? Typické téma Starého zákona je, že Bůh vede svůj lid na cestě jeho dějin, buď on sám nebo skrze svého anděla, nebo své zástupce na zemi. Vzpomínka na léta prožitá s Bohem na cestě z Egypta dala vznik tzv. svátku stánků. I v Novém zákoně je téma cesty živé od počátku. Jan Křtitel ohlašuje nový Exodus: "Připravte cesty Páně!" (Lk 3,4) Ježíš je nový Mojžíš. Ale svůj úkol naznačuje důraznějšími slovy. Neříká, že jenom vede po nových cestách, ale že je zosobněná cesta: "Já jsem cesta". Jak tomu máme rozumět? Vede nás k Otci skrze své lidství, svým příkladem a celou svou osobou. Není žádný jiný způsob, jak dojít k Bohu, jenom skrze něho.

Cesta a vůdce. V moderní době mají cesty velkou důležitost. Industrializace, obchod, blahobyt společnosti je bez nich nemyslitelný. Proto se plánuje jejich síť. Máme mapy, na kterých jsou přesně vyznačeny všechny výjezdy a spoje. Kdo se vydává na neznámou cestu, studuje předem plán své pouti a jeho detaily. Tato vnější okolnost působí i na naši mentalitu, utváří náš postoj k životu. Považujeme za rozumné, aby si mladý člověk, který se rozhoduje v životě, načrtl pevně program své budoucí cesty. Nejdříve se připravím jistým studiem, potom začnu s tou a tou prací, potom upravím své poměry rodinné atd. Takové plánování je ovšem velmi rozumné. Bohužel nebo bohudík nikdy v životě přesně nevyjde. Máme dojem, jako by si s námi Boží prozřetelnost hrála. Normálně se nám nesplní právě to, nač jsme se nejvíc těšili. Ale plyne z toho velké naučení pro život. Naše cesta není mrtvá krajina se sítí autostrád, naše cesta je živý Kristus. S živou osobou neplánujeme, ale důvěřujeme jí a stále s ní rozmlouváme. Jen tak se stane, že nás nevypočitatelnosti z denního života nezklamou, ale stávají se radostným překvapením, které nám připravil přítel.

Společník cesty. Stalo se na jedné z výprav do oblastí pólu. Karavana vědců ztratila cestu. Měli strach, aby někoho neztratili, proto se přepočítávali. Ale stalo se cosi divného. Stále napočítávali o jednoho víc, než jich skutečně bylo. Nevíme, jak to vysvětlit. Ale zajímavou analogii čteme v Písmu. Král Nabuchodonosor dal hodit tři mladé muže do ohnivého prostoru, ale pak napočítal, že jsou tam čtyři, „vzhled čtvrtého je podobný Božímu synu“ (Dan 3,25). V mystickém smyslu tyto zprávy odpovídají zážitkům v našem vlastním životě. V okamžicích, kdy se cítíme opuštěni, kdy jsme ztratili cestu, hledíme spočítat své vlastní síly a s překvapením zjistíme, že jde někdo s námi, že nejsme sami. Je tak blízko, že se s námi sjednotí. Proto mohl říci sv. Pavel: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20). Odvodil z toho také praktický závěr. Přesto, že prožíval silně vědomí své vlastní slabosti, nakonec prohlásil: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Fil 4,13).

SOBOTA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 17. KVĚTNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi. Budete-li mě o něco prosit ve jménu mém, já to udělám.“ (Jan 14,17-14)

Kdo viděl mne, viděl Otce. V době před sedmým všeobecným nicejským koncilem (r.787) byly velké rozpře s tzv. ikonoklasty, obrazoborci. Otázka zněla: Je dovoleno uctívat v chrámech i mimo chrám obrazy Krista, Panny Marie a svatých, když Písmo svaté Starého zákona to výslovně zakazuje? Stojí tam: „Dávejte si pozor, abyste si neudělali

tesanou sochu, zpodobení čehokoli...“ (Dt 4,23). Odpověď církevních Otců byla celkem jednoznačná. Pochopitelně se nesmíme klanět kamenu, dřevu, barvám. Byla by to modloslužba. Ale křesťan to nedělá. Vidí za obrazem toho, koho socha nebo malba představuje. Vždyť nejdokonalejší Boží obraz je sám Kristus, který si přeje, abychom v něm viděli Otce. Neviditelný Bůh se v něm stal viditelným. Ale Boha Otce máme vidět i v Panně Marii i ve všech svatých. Svět se tak stává průzračným, čistým, krásným.

Já jsem v Otci a Otec je ve mně. Zastánci svatých obrazů přirovnávají obrazy v nové době ke sklu v okně. Když je čisté, nevidíme sklo, ale zahradu, která je před oknem. Sklo vnímáme, jenom když je zamlžené a překáží průzračnosti. Průzračným oknem ze země do nebe je Kristus. Bůh je v něm a on otvírá pohled k Bohu Otci. Okno je ovšem nástroj mrtvý. Bůh Otec, který je zdroj života, používá obrazů živých, lidských. Vidíme toto tajemství uskutečněné např. i v Písmu svatém. Jeho pravým autorem je Duch svatý, jsou to knihy inspirované. Ale Duch svatý použil pera živého: Mojžíše, Jeremiáše, Matouše, Pavla atd. On byl v nich, když psali, a oni byli jedno s ním. Proto je Písmo dílo Boží i lidské současně. Ale v jistém stupni se chce Bůh sjednotit i se vším, co konáme my, aby to bylo dílo společné.

Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Kdysi byly v teologii vášnivé diskuze o tom, jak si představit spolupráci Boží a lidskou. Vždyť každé dobré dílo se přičítá Boží milosti a přitom je to i dílo naše. Všichni se shodli snadno v tom, že si to nesmíme představovat podle příkladu vozu, který táhnou dva koně. Pak by byl skutek napůl náš a napůl Boží. Ve skutečnosti je celý náš a celý Boží, jako je Kristus Bůh a člověk současně. Apoštolové ho viděli, jak chodil s nimi, kázal, uzdravoval, snášel námahy. Byl to on, Ježíš z Nazaretu. Ale při tom je zasvěcuje do tajemství, že to je i Otec, který byl v tom všem. Toto tajemství prolínání Božího a lidského se rozšíří. Apoštolové půjdou do světa, budou se namáhat, ale bude v nich Duch svatý a tím Kristus a Otec. A nakonec práce celé církve a všech křesťanů má být dílo lidské a Boží současně. proto dojde jistě k svému cíli.

Zajímavá věc na jedné straně a trpká zkušenost na straně druhé. Pohané s radostí přijímají radostnou zvěst evangelia, zatímco lidé z vyvoleného národa ji neberou. Taková je situace i dnes. Ortodoxní židé čekají stále, že přijde Mesiáš, ale on už dávno přišel. Paradoxem však je, že i apoštolé, konkrétně Filip, pochybují o Kristu jako Božím Synu. Ježíš žije. Je stále stejný. To, že křesťanů ubývá ovšem neznamená, že je mrtev. V Evropě je nás méně, v Africe však počet křesťanů roste. Kéž bychom nikdy nepropadli skepsi či zklamání, pochybnostem o Kristu. On je cesta, pravda a život.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.

Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Krásná Boží Máti, perlo křtinských stránek, ten, kdo srdce dá ti, dojde požehnání!

J. E. GIOVANNI KARDINÁL COPPA

9.11.1925 – 16.5.2016, čestný občan Drysic

HOMÍLIE PŘI EUCHARISTII NA ZAHÁJENÍ VELKÉHO KŘTINSKÉHO JUBILEA, 1. KVĚTNA 2010

1. Milí věřící z Moravy a z celé České republiky zde ve Křtinách přítomní i vy, kteří se zúčastníte této mše svaté také prostřednictvím televize. Připomínáme si 800. výročí události, kdy se v roce 1210 během děsivé bouře nedaleko odtud, v Bukovince, zjevila Panna Maria. Od toho okamžiku se Křtiny staly místem milosti a milosrdenství pro mariánské poutě, které sem přicházejí už po osm staletí. Dneškem také začíná Velké křtinské jubileum s možností získat plnomocné odpustky, jak to rozhodl a ustanovil brněnský pan biskup, Mons. Vojtěch Cikrle, kterého velmi srdečně zdravím. A pozdravuji vás všechny, drazí bratři a sestry, kteří jste v tak hojném počtu připutovali, i vás, kteří sledujete přímý přenos! S velkou radostí si znovu připomínám poutě, kterých jsem se po deset let zúčastňoval, a v paměti mi zůstávají mše svaté, které jsem slavil s nespočetnými zástupy věřících při hlavním svátku Panny Marie Křtinské.

2. Křtiny jsou jedním z mnoha mariánských poutních míst, kterými je Morava posetá. Tady, a podobně v celé české zemi, ať už jsou to krásná údolí nebo hory, je Maria vroucně uctívána. Toto místo má dlouhé dějiny. Po zjevení v Bukovince zde byl postaven velký chrám s přilehlým klášterem premonstrátů, kteří se věnovali službě poutníkům. 24. září 1237 papež Řehoř IX. světil toto místo do ochrany svatého Petra. Poutě pokračovaly i během náboženských válek: původní kostel byl zničen, ale v období středověké gotiky zde byly vybudovány dva nové. Dobové kroniky hovoří o řadě zázraku, které se ve Křtinách staly; počet poutníku neustále vzrůstal, takže ročně dosahoval počtu 50 až 60 tisíc. Důležitost, kterou zdejší místo během staletí získalo, si vyžádala vybudování této baziliky, opravdového klenotu barokního umění, podle plánu architekta Santiniho. Její základní kámen byl položen v roce 1728 a celá stavba byla dokončena v roce 1744. Nádherná socha Panny Marie byla do svatyně umístěna 1. května 1750, v roce, kdy byla bazilika požehnaná. Její posvěcení se pak uskutečnilo roku 1771. Vždy si s dojetím vzpomínám, jak papež Jan Pavel II. v Apoštolské nunciatuře požehnal pro malého Ježíška a Svatou Pannu korunky, kterými byly sochy slavnostně korunovány v dubnu 1997. Tyto historické poznámky by se mohly jevit jako strohé. Je v nich ale cítit srdce Moravy tlukoucí láskou k Panně Marii. V oněch osmi staletích sem přicházely tisíce a tisíce poutníku, aby ji prosili, aby u ní hledali ochranu ve válečných dobách, v čase morové nákazy, sociálních krizí, aby před ní, jako nejsladší Matkou, prolévali své slzy, předkládali radosti, aby jí děkovali za obdržené milosti a dary. Kolik lidí se zde usmířilo s Bohem, kolik se jich tu sytilo Kristem v eucharistii, kolik jich právě tady začalo žít novým životem! Jejich jména jsou zapsána v Boží knize! Křtiny jsou útočištěm pro srdce, oázou pokoje, úsekem naší pozemské cesty, na kterém se setkáváme s Matkou, očekávající nás a vedoucí k Bohu.

3. Moji drazí, poutě a putování jsou symbolem našeho života. Jako poutník se choval Abrám, o kterém jsme slyšeli v dnešním prvním čtení. Uposlechl Hospodina, který ho vybídl, aby "vyšel ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu" (*srov. Gn 12,1*) a aby šel do neznáma. Jistě, my když se vydáváme na nějakou pouť, dobře víme, kam směřujeme; nevíme však, jaké věci nám na této pouti Bůh připravuje. On odplatí naše oběti spojené s nepohodlím cesty, vychází nám vstříc se svou milostí, odpouští nám naše hříchy, naplňuje nás radostí, dává nám poznat, jak to sám svým Božím slovem říká, že máme sledovat cestu, která se jemu líbí. Kdo se vydává na pouť, nemůže zabloudit. Povrchnost současného životního stylu může způsobit, že v životě někdy ztratíme správný směr. Ale pouť nám připomíná, k jakému hlavnímu cíli směřujeme, napomíná nás, že máme kráčet před Hospodinem (*1Král 8,25*); s vírou, jakou měl Abrám, "v zákoně Hospodinově" (*srov. Ž 119,1*), ve spravedlnosti (*Iz 33,15*), v pravdě (*Přísł 28,6*), ve světle, podobně jako on je ve světle (*1 Jan 1,7*).

Také Maria se vydala na dlouhou a

namáhavou cestu, aby byla nablízku své příbuzné Alžbětě, jak jsme to vyslechli v úryvku evangelia. Maria je vedena tím Bohem, kterého nese ve svém lůně, a ten ji nabádá jít cestami lásky. Ona přináší Ježíše Alžbětě, která pod srdcem zachytí radostný pohyb svého dítěte a chválí Mariinu víru. Maria nese lásku a v lásce se dává do služby druhým. Během pouti vzrůstá také naše vnímavost vůči trpícím a potřebným, vyžaduje od nás způsob života, vyjádřený příkázáním lásky, jak nám to řekl pán Ježíš: "zůstaňte v mé lásce" (Jan 15,9).

4. Náš život se nezrodil náhodou, nejsme jako cizí tělesa, která povstala z prázdnoty a k nicotě směřují; my jsme součástí projektu Boží lásky, která zná každého z nás, plánu lásky, milosrdenství a něžnosti k nám všem, kteří jsme jeho syny a dcerami. Bůh nás miloval jako první, když jsme s ním ještě byli znepřáteleni, a svého Syna vydal za nás na smrt na kříži. Svatý Pavel to s novou platností podtrhl ve druhém čtení: "Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? .. Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? .. Kdo nás odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!" (Řím 8,31n.,34). Ano, v mariánských svatyních nacházíme Boží přízeň, která nás miluje, která nám v naší křehkosti rozumí, která nás těší v našich útrapách a v beznaději. Lásku, která nám dává Božský život, ten, který nám Ježíš zasloužil svou láskou, když za nás zemřel na kříži. Plnomocné odpustky, které je zde možné získat v těchto šesti měsících, jsou znamením této Boží lásky, jeho odpuštění a milosrdenství.

5. Naše životní putování, jak je nám na příkladech Abráma a svaté Panny Marie předložilo Písmo svaté, vyžaduje z naší strany velkou věrnost církvi a Svatému otci. Je krásné, že právě jeden papež, Řehoř IX., před mnoha staletími postavil Křtiny pod ochranu svatého Petra: takže když sem přicházíme, máme vědět, že jdeme pod ochranou (ve stínu) svatého Petra, *sub umbra Petri*! Církev nás miluje, nechce panovat, ale sloužit.

A papež je služebníkem služebníků Božích. Nejmilejší, Svatý otec Benedikt XVI. vás má rád; dokázal vám to v loňském září během své pouti do Čech a na Moravu. Je informován o tom, že jsem dnes s vámi, a posílá vám všem svůj pozdrav a své požehnání s přáním, aby příklad víry, který jste v oněch nezapomenutelných dnech dali, byl vždycky rozpoznávacím znamením vašeho života, korouhví vašeho křesťanského putování zde na zemi.

6. Milé sestry, milí bratři. Na této pouti, kterou je náš život zde na zemi, nás Maria vede k Bohu, podává nám Syna, kterého něžně drží ve svých rukou, a ukazuje se nám jako Matka. Ta, která podobně jako my byla poutnicí, nás provází na cestách světa, často strmých a neschůdných. Ona nás předchází v tomto putování, které chceme uskutečňovat ve víře a s láskou, s vytrvalostí ve zkouškách, s důvěrou a věrností. Provází nás na celé cestě, protože je *Odigitria*, jak ji nazývají naši řeční bratři, totiž ta, která správnou cestu ukazuje a která nám ji skrze odpuštění pomáhá nalézt, kdykoli jsme ji ztratili. Maria nás učí, jak se vždycky zalíbit Pánu jako jeho děti. Panno Maria Křtinská, ved' nás do ráje!

Pomoz nám vzdávat čest Bohu Otci, napodobovat tvého Syna Ježíše a následovat Ducha svatého, jehož pečeť jsme obdrželi v okamžiku našeho křtu a biřmování!

Krásná Boží Máti, perlo křtinských stránek, ten, kdo srdce dá ti, dojde požehnání! Amen.

+ Giovanni card. Coffa

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

II. JEŽÍŠŮV ŽIVOT. PODOBENSTVÍ.

5. Milosrdný otec.

„Byl ztracen a je zas nalezen“ (Lk 15,32)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, 16. dubna 2025)

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytit se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘”

(Lukáš 15,11-32)

Drazí bratři a sestry,

po rozjímání nad Ježíšovými setkáními s některými postavami z evangelia bych se rád zastavil, počínaje touto katechezí, u některých podobenství. Jak víme, jsou to příběhy, které přebírají obrazy a situace z každodenní reality. Proto se také dotýkají našeho života. Provokují nás. A žádají nás, abychom zaujali postoj: kde se v tomto příběhu nacházím já?

Začněme od nejznámějšího podobenství, které si možná všichni pamatujeme z dětství: podobenství o otci a dvou synech (Lk 15,1-3.11-32). Nacházíme v něm jádro Ježíšova evangelia, totiž Boží milosrdenství.

Evangelista Lukáš říká, že Ježíš toto podobenství vypráví pro farizeje a zákoníky, kteří reptali, že jí s hříšníky. Proto by se dalo říci, že je to podobenství určené těm, kteří jsou ztraceni, ale nevědí o tom a soudí druhé.

Evangelium nám chce předat poselství naděje, protože nám říká, že ať jsme ztraceni kdekoli a jakkoli, Bůh nás vždycky hledá! Možná jsme se ztratili jako ovce, která se zatoulala z cesty, aby se pásla na trávě, nebo jsme kvůli únavě zaostali (srov. Lk 15,4-7). Nebo jsme se možná ztratili jako mince, která třeba spadla na zem a nemůžeme ji najít, nebo ji někdo někam odložil a nemůže si vzpomenout kam. Nebo jsme se možná ztratili jako dva synové tohoto otce: mladší proto, že ho unavilo být ve vztahu, který mu připadal příliš náročný; ale ztratil se i starší, protože nestačí zůstat doma, když je v jeho srdci pýcha a zášť.

Láska je vždycky závazek, vždycky musíme něco ztratit, abychom se setkali s tím druhým. Mladší syn v podobenství však myslí jen na sebe, jak se to stává v určitých fázích dětství a dospívání. Ostatně všude kolem sebe vidíme také mnoho dospělých, kteří takto nedokážou pokračovat ve vztahu, protože jsou sobečtí. Namlouvají si, že tak najdou sami sebe, a místo toho se ztratí, protože teprve když žijeme pro někoho, žijeme skutečně.

Tento mladší syn, stejně jako my všichni, touží po náklonnosti, chce být milován. Láska je však vzácný dar, je třeba s ní zacházet opatrně. Místo toho ji promrhá, zaprodá se, neváží si sám sebe. Uvědomí si to v době hladu, kdy o něj nikdo nestojí. Hrozí, že v takových chvílích budeme žebrot o náklonnost a upneme se k prvnímu pánovi, který se objeví.

Právě tyto zkušenosti v nás vyvolávají pokřivené přesvědčení, že můžeme být ve vztahu jen jako služebníci, jako bychom museli odčinit nějakou vinu nebo jako by skutečná láska nemohla existovat. Mladší syn si totiž, když si sáhne na dno, myslí, že se vrátí do otcova domu, aby sebral ze země pár drobků náklonnosti.

Od tohoto falešného pohledu na lásku nás může osvobodit jen ten, kdo nás skutečně miluje. Ve vztahu s Bohem máme právě tuto zkušenost. Velký malíř Rembrandt na svém slavném obraze nádherně ztvárnil návrat marnotratného syna. Zvláště mě zaujaly dva detaily: hlava mladého muže je oholená jako hlava kajícího, ale zároveň vypadá jako hlava dítěte, protože tento syn se znovu rodí. A pak otcovy ruce: jedna mužská a druhá ženská, které mají popisovat sílu a jemnost v objetí odpuštění.

Ale je to ten starší syn, kdo představuje ty, pro které je podobenství vyprávěno: je to syn, který vždy zůstal doma s otcem, a přesto se mu vzdaloval, byl mu vzdálený v srdci. I tento syn možná chtěl odejít, ale ze strachu nebo z povinnosti tam zůstal, v onom vztahu. Když se však přizpůsobíte proti své vůli, začnete v sobě chovat hněv a ten dříve či později vybuchne. Paradoxně je to právě starší syn, kdo nakonec riskuje, že zůstane mimo dům, protože nesdílí otcovu radost.

Otec jde naproti i jemu. Nevynadá mu, ani mu neporučí. Chce jen, aby pocítil jeho lásku. Pozve ho dál a nechá mu otevřené dveře. Tyto dveře zůstávají otevřené i pro nás. To je vlastně důvod k naději: můžeme doufat, protože víme, že Otec na nás čeká, vidí nás z dálky a nechává dveře vždy otevřené.

Drazí bratři a sestry, ptejte se tedy, kde se v tomto úžasném příběhu nacházíme. A prosíme Boha Otce o milost, abychom i my mohli najít cestu zpět domů.

Poselství Svatého otce Františka

k 62. Světovému dni modliteb za povolání

Poutníci naděje: dar života

Drazí bratři a sestry,

o tomto 62. Světovém dni modliteb za povolání bych vám rád adresoval radostnou a povzbudivou výzvu, abyste se stali poutníky naděje a velkoryse dávali svůj život.

Povolání je vzácný dar, který Bůh zasévá do srdcí, výzva vyjít ze sebe a vydat se na cestu lásky a služby. A každé povolání v církvi – ať už laické, nebo k ordinované službě či k zasvěcenému životu – je znamením Boží naděje ve prospěch světa i každého z jeho dětí.

V dnešní době se mnoho mladých lidí cítí ztraceno tváří v tvář budoucnosti. Často zažívají nejistotu ohledně pracovních vyhlídek a mnohem více se potýkají s krizí identity, která je krizí smyslu a hodnot a jejíž zvládnutí ještě větší měrou ztěžuje digitální zmatek. Nespravedlnost vůči slabým a chudým, lhostejnost sobeckého bohatství a válečné násilí ohrožují představy o dobrém životě, které přechovávají ve svých duších. Pán, který zná srdce člověka, nás však v nejistotě neopouští – naopak, chce v každém z nás vzbudit vědomí, že jsme milováni, povoláni a posláni jako poutníci naděje. Proto jsme my, dospělí členové církve, zvláště pastýři, vyzýváni, abychom přijímali, rozlišovali a doprovázeli na cestě povolání nové generace. A vy, mladí, jste povoláni být hlavními protagonisty, či spíše spolupracovníky Ducha Svatého, který ve vás probouzí touhu učinit ze života dar lásky.

Přijmout svou cestu za povoláním

Drazí mladí, „váš život není ‚prozatímní čas‘. Jste Božím ‚ted‘“ (Apoštolská exhortace *Christus vivit*, 178). Je třeba si uvědomit, že dar života vyžaduje velkorysou a věrnou odpověď. Podívejte se na mladé světce a blahoslavené, kteří s radostí odpověděli na Pánovo volání: na svatou Růženu z Limy, svatého Dominika Savia, svatou Terezií od Dítěte Ježíše, svatého Gabriela od Panny Marie Bolestné, blahoslaveného Carla Acutise, blahoslaveného – brzy svatého – Piera Giorgia Frassatiho a mnoho dalších. Každý z nich žil své povolání jako cestu k plnému štěstí ve vztahu s živým Ježíšem. Když nasloucháme jeho slovu, hoří nám srdce v hrudi (srov. Lk 24,32) a pocítujeme touhu zasvětit svůj život Bohu! A pak chceme objevit, jakým způsobem a jakou formou svého života můžeme opětovat lásku, kterou nám On dává jako první.

Každé povolání, vnímané v hloubi srdce, dává vzniknout odpovědi jako vnitřní hnací síle k lásce a službě, jako zdroji naděje a lásky, a ne jako snaze o sebeprosazení. Povolání a naděje se tedy prolínají v Božím plánu pro radost každého muže a každé ženy, kteří jsou v první osobě povolání obětovat svůj život pro druhé (srov. apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 268). Je mnoho mladých lidí, kteří se snaží poznat cestu, na niž je Bůh volá: někteří rozpoznávají – často s údivem – povolání ke kněžství nebo k zasvěcenému životu; jiní objevují krásu povolání k manželství a k rodinnému životu, stejně jako k angažovanosti pro společné dobro a ke svědectví o víře mezi kolegy a přáteli.

Každé povolání je ožívováno nadějí, která se promítá do důvěry v Prozřetelnost. Ve skutečnosti je pro křesťana naděje více než jen lidský optimismus; je to spíše jistota

zakořeněná ve víře v Boha, který působí v historii každého člověka. A tak povolání dozrává skrze každodenní závazek věrnosti evangeliu, v modlitbě, v rozlišování a ve službě. Drazí mladí, naděje v Boha nezklame, protože On vede každý krok těch, kdo se mu svěřují. Svět potřebuje mladé lidi, kteří jsou poutníky naděje, odvážně zasvěcují svůj život Kristu a jsou plní radosti ze samotné skutečnosti, že jsou jeho učedníky-misionáři.

Rozpoznávání své cesty za povoláním

K objevení vlastního povolání dochází na cestě rozlišování. Tato cesta není nikdy osamocená, ale rozvíjí se uprostřed křesťanského společenství a společně s ním.

Drazí mladí, svět vás tlačí k unáhleným rozhodnutím, k tomu, abyste své dny naplnili hlukem, a brání vám tak prožívat ticho otevřené Bohu, který promlouvá k vašemu srdci. Mějte odvahu zastavit se, naslouchat sami sobě a ptát se Boha, o čem pro vás sní. Ticho modlitby je nepostradatelné, abyste mohli „číst“ Boží volání ve své historii a svobodně a vědomě na ně odpovídat. Když se usebereme, umožní nám to pochopit, že všichni můžeme být poutníky naděje, pokud učiníme svůj život darem, zvláště ve službě těm, kteří žijí na materiální a existenciální periférii světa. Kdo naslouchá Bohu, který povolává, nemůže ignorovat výkřik tolika bratří a sester, kteří se cítí vyloučení, zranění a opuštění. Každé povolání se otevírá posláním být Kristovou přítomností tam, kde je nejvíce potřeba světla a útěchy. Zejména věřící laici jsou povoláni být „solí, světlem a kvasem“ Božího království prostřednictvím své sociální a profesní angažovanosti.

Doprovázení na cestě za povoláním

V tomto horizontu by se pastorační pracovníci a pracovníci v oblasti povolání, zejména duchovní doprovázející, neměli obávat doprovázení mladých lidí s nadějí a trpělivou důvěrou v božskou pedagogiku. Jde o to být pro ně lidmi schopnými naslouchat a s úctou přijímat; lidmi, kterým mohou důvěřovat, moudrými průvodci, kteří jsou připraveni jim pomáhat a pozorně rozpoznávat Boží znamení na jejich cestě.

Vyzývám proto k rozvíjení péče o křesťanské povolání v různých oblastech lidského života a činnosti a k podpoře duchovní otevřenosti každého člověka vůči Božímu hlasu. Za tímto účelem je důležité, aby vzdělávací a pastorační itineráře poskytovaly odpovídající prostor pro doprovázení k duchovním povoláním. Církev potřebuje pastýře, řeholníky, misionáře i manžele, kteří umějí říkat Pánu „ano“ s důvěrou a nadějí. Povolání není nikdy pokladem, jenž zůstává uzavřen v srdci, ale roste a sílí ve společenství, které věří, miluje a doufá. A protože nikdo nemůže na Boží volání odpovědět sám, všichni potřebujeme modlitbu a podporu našich bratří a sester. Drazí, církev je živá a plodná, když rodí nová povolání. A svět hledá, často nevědomky, svědky naděje, kteří svým životem hlásají, že následování Krista je zdrojem radosti. Neustávejme proto v prosbách k Pánovi o nové dělníky pro jeho žeh a budme si jisti, že nás stále s láskou volá. Drazí mladí, svěřuji vaše následování Pána přímlově Panny Marie, Matky církve a povolání. Kráčejte vždy jako poutníci naděje po cestě evangelia! Doprovázím vás svým požehnáním a prosím vás, abyste se za mě modlili.

Řím, Poliklinika Gemelli 19. března 2025

Franciscus

Definice "nemocnice" podle papeže Františka

Nemocniční zdi slyšely více upřímných
modliteb než mnohé kostely...

Viděly upřímnější polibky
než jsou ty na letištích ...

V nemocnici vidíme, jak gay lékař
zachraňuje homofobního pacienta,
jak špičkový lékař
zachraňuje život žebrákovi ...
jak na jednotce intenzivní péče
se žid stará o rasistu ...

Papež František na balkóně římské nemocnice Gemelli.

Tisíce manželů si navzájem odpouštějí v naději na úplné uzdravení.

Policista a vězeň sdílejí týž pokoj a těší se stejné pozornosti ...

Bohatý pacient čeká na transplantaci jater orgánem od chudého dárce...

Právě v těchto chvílích, kdy se nemocnice dotýká ran lidí, se světy protínají s božským
záměrem. A v tomto společenství osudů si uvědomujeme, že sami nejsme nic.

Naprostá pravda o lidech se nejčastěji odhalí jen ve chvíli bolesti
či při reálné hrozbě definitivní ztráty. Nemocnice je místo, kde lidé odkládají masky
a ukazují, jací jsou, ve své skutečné podstatě.

Tento život rychle uběhne: Nehádejte se s lidmi. Příliš nelamentujte. Nebuďte zahořklí.
Není třeba být se svým partnerem v neustálém konfliktu, konečně jste si ho zvolili pro
krásné chvíle, ne hořké. Neobírejte se o spánek kvůli účtům.

Nepřestávejte líbat své milované. Nebuďte posedlí dokonale čistým domem.

Hmotné věci si musí každý zasloužit, nesoustřeďujte se na hromadění dědictví.

Nepodstupujte přílišné diety; koneckonců své tělo máte zapůjčené ... užívejte si ho...

Mějte u sebe své psy a kočky. Neschovávejte nádobí pro zvláštní příležitosti.

Používejte nové přístroje. Využijte příležitosti, které vám dnes život nabízí,
protože zítra je už možná mít nebudete. Žijte přítomností!

Nešetřete na svém oblíbeném parfému, použijte ho pro sebe.

Obujte si své oblíbené tenisky, znovu a znovu si pouštějte svou oblíbenou hudbu.

Proč si nedat pauzu? Proč nezavolat hned teď? Proč neposloužit teď?

Zavolejte svým přátelům, pozvěte je na kávu. Proč neodpustit hned?

Stále něco očekáváme: Vánoce, pátek, Nový rok, kdy máme výplatu, kdy přijde láska, kdy
bude všechno dokonalé ... Ale vězte, dokonalost neexistuje.

Lidé nebyli stvořeni k tomu, aby se tu realizovali, nýbrž aby se poučili.

Využijte proto této životní moudrosti a učiňte tak hned.

Respektujte sebe sama, respektujte ostatní. Jděte svou cestou a druhé nechte jít tou jejich.

Nekritizujte, nesud'te, nezasahujte. Více milujte, více odpouštějte, více objímejte,
žijte intenzivněji ... a zbytek nechte v rukou Stvořitele!

FRANZ JÄGERSTÄTTER:

Sedlák, který se postavil Hitlerovi ve jménu Božím

Byl to obyčejný člověk, rakouský sedlák s manželkou a třemi dcerami, pracant a horlivý katolík – i když v mládí poněkud nevázaný -, který během hrůzných let, kdy si Hitler podrobil skoro celou Evropu a přivedl ji na okraj propasti, měl odvalu postavit se nacizmu, zatímco ostatní mlčeli anebo ještě hůře, souhlasili. Nikoli však velcí duchové, jako židovská karmelitka Edith Stein, která v dubnu 1933 psala papeži Piu XI. o utrpení katolíků tváří v tvář tragédii židovského národa, kterou rozpoutalo nacistické šílenství, či luterský pastor Dietrich Bonhoeffer, který předchozího 10. února během rozhlasového vysílání – které kvůli tomu bylo okamžitě přerušeno – upozorňoval, že je hrozbou pro *polis* (společnost), jestliže a pokud *Führer* (vůdce) vyžaduje absolutní poslušnost (modloslužbu), a tak se z něj stává *Verführer* (svůdce).

Ale s ohledem na tyto prestižní odpůrce, je příběh Jägerstättera působivý navíc tím, že jde o prostého člověka, který nebyl angažován v žádných opozičních hnutích. Jen díky modlitbě a každodenní meditaci Písma svatého dokázal poznat svou odpovědnost a do krajnosti naplnit to, k čemu jej nabádala víra a správné poznání, tváří v tvář vizi ateistického a násilného světa, jakou byla ta nacistická. V roce 1942 napsal: „Jsem přesvědčen, že se nedá říci, že by bylo zločinem anebo hříchem odmítnout, jako katolík, vojenskou službu. I když to vede k smrti, není snad křesťanštějším přinést v oběť sebe sama, než muset kvůli tomu, abych si zachránil život, napřed zabít druhé, kteří mají koneckonců právo žít?“

Tento Jägerstätterův postoj byl rozhodně hlasem mimo chór; nešel ve šlépějích mnoha „skrčků“, co sklopili hlavu a kráčeli, jak diktoval režim. On však šel cestou víry a oběti, protože v Bibli, kterou tolik miloval, svatý Petr říká: „I kdybyste měli trpět pro spravedlnost, jste blahoslavení! Nebojte se jich, když vám vyhrožují, a nedejte se zneklidnit. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje“ (1Pt 3,14-15). A mluvíme-li o něm ještě dnes, je tomu tak proto, že tento příklad – podobně jako i jiných odpůrců – nejen dokazuje, že i v těch nejtemnějších letech XX. století nescházely hvězdy, co předcházely úsvitu nového světa, ale také proto, abychom všichni, vždy a za všech okolností nacházeli způsob, jak dát zvítězit pravdivému vědomí, jež vychází z „křesťansky inspirované“ etické odpovědnosti a proto je „jiné“, než panující proudy: je to etika „vyšší a poslední“ odpovědnosti, která se staví proti oné „přirozené a předposlední“ slepé poslušnosti, uložené režimem a hájené falešnými dobovými učiteli.

Obyčejný život

Franz se narodil 20. května 1907 v St. Radegund, osadě v Horním Rakousku, jako nemanželský syn rodičů, kteří si nemohli vzít, protože byli příliš chudí. Po smrti otce,

v době první světové války, se matka Rosaria Huberová znovu provdala a to za statkáře Heinricha Jägerstättera, který malého Franze adoptoval a dal mu své příjmení. Po prvních letech strávených s babičkou, ženou láskyplnou a velmi zbožnou, se přestěhovali do nového domu, kde si Franz vášnivě zamiloval četbu: knihovna adoptivního otce mu totiž skýtala spoustu historických a náboženských knih. V roce 1927, tehdy už dvacetiletý, opouští rodnou ves a odchází za prací do štyrských dolů. Tady prožil hlubokou náboženskou krizi, rozmařile trávil čas zábavou, s kamarády, a jízdami na motorce – byl prvním, kdo si ji v St. Radegundu koupil – a dívkami. 1. srpna se stal otcem dcery¹, kterou měl se služebnou, která žila nedaleko jejich statku. Hned nato ze vsi odešel do jakéhosi Dobrovolného exilu, kterým začala jeho konverze.

Franz tak za sebou nechal „mladistvé nerozvážnosti“ a definitivně obrátil list v roce 1936, kdy se oženil s Františkou Schwaningerovou, hluboce nábožensky založenou dcerou rolníka a vydal se s ní na svatební cestu do Říma, při níž během generální audience dostali požehnání od Pia XI., papeže, jenž krátce nato vydal encykliku *Mit brennender Sorge* proti nacizmu. Manželství a pozitivní vliv ženy jej hluboce proměnily. Velkou radostí mu bylo narození tří dcer. Rostla i jeho náboženská horlivost, takže farář Fürthauer – který si všiml, že chodí den co den na mši svatou a ke svatému přijímání – jej učinil sakristánem farního kostela. A Franz byl kostelníkem vsutku příkladným: bedlivě se staral o posvátná roucha i liturgický prostor, pravidelně se modlil a dokonce přestal chodit i do hospody, aby neupadl do starých omylů, ale především, aby se nenechal zatáhnout do politických diskuzí, které se týkaly nacizmu.

Ještě předtím, než bylo obsazeno Rakousko (11. března 1938) se otevřeně vyslovil proti Hitlerovi a jeho metodám, takže když nadešla chvíle voleb, kdy se rozhodovalo o *Anschluss* (připojení Rakouska k *Reichu*), překročil práh volební místnosti pouze na naléhání manželky, která se obávala odvetných opatření, která by na ně dopadla, a vhodil do urny čistý lístek. Když nad tím po čtyřech letech uvažoval, napsal: „Mnozí mají za to, že se Rakousku a Bavorsku nic nestane, i kdyby válka v Německu dopadla špatně. Spíše se ale ptejme, čím jsme si my Rakušané a Bavoři zavinili, že máme nacionálně socialistickou vládu místo křesťanské. Spadl nám snad nacionální socializmus z nebe? ... Jsem přesvědčen, že na jaře 1938 tomu nebylo jinak, než o Velkém pátku před 1900 lety, kdy si měl židovský národ zvolit mezi nevinným spasitelem a zločincem Barabášem“².

Ve svém disentu pokračoval i nadále, kmotřenci zakázal vstoupit k „Hitlerově mládeži“ a vrátil rodinné poukazy pro děti, na něž měli nárok, a odmítl mimořádnou subvenci, která se toho roku poskytovala rolníkům jako odškodnění za krupobití, co poničilo úrodu. Také

¹ Franz povždy udržoval s dcerou Hildegardou dobré vztahy; dokonce ještě z vězení psal manželce, aby jí poslala peníze, protože ji vždy ekonomicky podporoval.

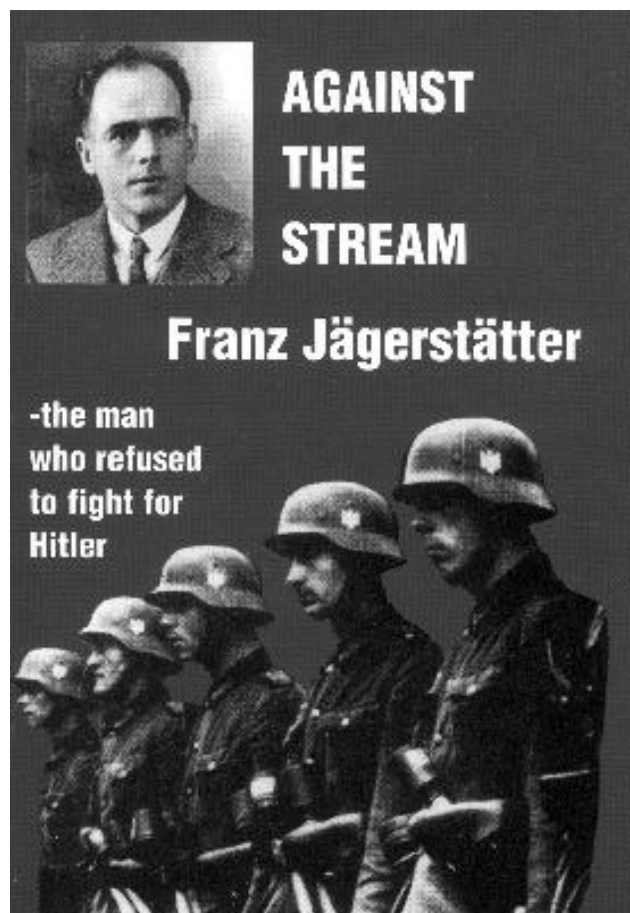
² A pokračoval: „Zeleným čtvrtkem pro nás Rakušany byl nešťastný 10. duben (datum anexe). Tehdy se rakouská Církev nechala uvěznit a v poutech leží dosud: dokud se na toto 'ano' - jež mnozí katolíci vyslovili váhavě a ze strachu - neodpoví důrazným 'ne', už pro nás žádný Velký pátek nebude“.

tímto způsobem Franz směřoval k plnému nesouhlasu, který jej stál život. Rozhodnutí spadá do let 1940-41, do doby povinného rukování do *Wehrmachtu*: tato zkušenost v něm vymýtila i tu nejmenší pochybnost a jasně ukázala, že nacismus není slučitelný s jeho vírou. Poté, co nakrátko oblékl uniformu, byl poslán domů kvůli „nenahraditelnosti“ – „povolaný“ byl v tehdejší době považován za „nenahraditelného“ pokud byl jediným živitelem rodiny – a znovu se jal pracovat na statku, který zdědil po otci, s jistotou, že jej už další povolání na frontu nečeká.

Překážky na cestě odporu

V jeho denících čteme tyto úvahy: „je naší povinností prosit Boha, aby nám dal či uchoval zdravý rozum, který by nám dal pochopit koho a kdy máme poslouchat. Je třeba vždy a především umět rozlišovat mezi státem a stranou. Je velmi politováníhodné, že v této době i mezi katolíky je spousta takových, co jsou poslušní věci, kterým by se měli postavit a staví se jiným, které by naopak měli zachovávat“³. Měl za to, že jediným způsobem, jak do detailu zachovávat evangelium je: ctít smysl pro odpovědnost za vlastní činy, ukázat zlovolnému režimu – který si podmanil

německou inteligenci – že ještě lze zůstat lidmi a křesťany. O tom všem, včetně záměru neodpovídat na povolání do zbraně, mluvil se svým novým farářem Karobathem, který se mu různými argumenty snažil ukázat zbytečnost eventuální oběti. Vše bylo marné: Franz, který v těchto důvodech spatřoval „prozíravost pouze lidskou, až příliš lidskou“, zůstal ve svém odhodlání neochvějný. Aby získal odlišný názor, šel až do Enns, kde strávil celý den s jiným knězem, otcem Taimerem, jemuž přeložil pochybnosti, co se mu honily v hlavě. Je morálně přípustné podílet se na nacistické válce, i přesto že ji chápeme jako nespravedlivou? Anebo je nevyhnutelná volba mezi být katolíky nebo nacisty? I tento kněz mu radil, aby se podřídil, a přece – jak čteme v diářích – on se přesvědčit nedal⁴. Vědom si toho, že Bůh přikazuje poslouchat představené, i když nejsou křesťany – ale pouze pokud nepřikazují něco mylného, protože je naší povinností poslouchat více Boha než lidi, - napsal: „Vzhledem k tomu, že máme svobodnou vůli, nevěřím, že by nás Bůh měl za hříšníky, kdybychom se konečně rozhodli změnit ono osudné ‘ano’, kterého mnozí

³ A dále: „Jsme strhováni mocným proudem, jímž se necháváme unášet my všichni němečtí katolíci a jemuž bychom se měli postavit; dokud v něm zůstáváme, je jedno, zdali jsme do proudu spadli sami anebo nás strhli jiní. Abychom se šťastně vrátili na druhý břeh, nezbyvá než plavat proti proudu“.

⁴ Franz se obrátil dokonce i na biskupa v Linzu, mons. Fliessera, ale ani od něj nedostal odpověď, která by jeho opozici schvalovala. Hořké konstatování. Fliesserův předchůdce, mons. J.M.Gfoller, emeritní biskup od roku 1941, však byl příkrým odpůrcem nacizmu.

už litovali, v 'ne'“⁵. Jeho názor nezměnily ani prosby příbuzných a přátel, i když výčitky, - že nemyslí na matku, manželku a dcery, že je pyšný, že chce nesmyslným postojem spáchat sebevraždu, že hřeší proti čtvrtému přikázání - pro něj byly zdrcující. Stále znovu a znovu Jägerstätter vysvětloval sám sobě i svým drahým motivy této volby: považoval za těžký hřích bojovat za bezbožecký režim, který si podrobuje národy a měl za to, že odpovědnost za každý čin padá jak na ty, kdo se ho dopouštějí, tak na ty, kdo mlčí anebo předstírá, že nevidí. A s rozhodností dodává: kdo považuje jisté činy za pomýlené a přesto je sám koná jen aby se vyhnul nebezpečí nebo postihů, má větší vinu, než ten, kdo jedná z povinnosti a je hluboce přesvědčen, že to, co dělá není zcela zmatené⁶.

23. února 1943 dostal povolávací rozkaz. Matka se hned obrátila na příbuzné a známé, aby jí pomohli; dokonce se ho snažil přemluvit i šéf policie, muž dobrosrdečný a otcovský, a přislíbil, že pokud narukuje, přimluví se u vojenského velení, aby ho zařadili k pomocným službám; veškeré přesvědčování však nikam nevedlo. Svou pozici jasně vylíčil v dopise otci Karobathovi: „Musím vám oznámit, že zanedlouho přijdete o jednoho ze svých farníků. Dnes jsem dostal povolávací rozkaz, 25. musím do Enns. Ovšem vzhledem k tomu, že nic nemůže mou duši zaštitit proti nebezpečím, jímž by ji tito lidé (nacisti) vystavili, nemohu ustoupit od svého rozhodnutí, která vy už znáte. Kristus pokáral Petra, že ho ze strachu a pro lidské ohledy zapřel. Kolikrát bych musel Krista zapřít, kdybych oblékl tu uniformu! Jestliže odmítnu, vystavuji se riziku, že už neuvidím ty, kteří jsou mi tak drazí. Všichni mi opakují, že tímto postoje dávám šanc svůj život, ale mám za to, že ten, kdo je na frontě čelí stejnému riziku!“⁷

Svobodná vůle vězněného

24. února spolu večereli: manželka, tehdy už smířená s jeho rozhodnutím, matka a dcery, které o loučení neměli ani potuchy. Časně ráno, 25. odjel ze St. Radegund, tak aby ho nikdo neviděl: jen sousedka si vzpomíná, že ho zahlédla z okna, jak se volným krokem vzdaloval, pak se na okamžik zastavil a otočil zpátky, jakoby chtěl pozdravit vesnici, kterou opouštěl, tehdy ještě pohrouženou do spánku⁸. Jen co přišel do Enns, napsal rodině tato působivá slova: „Rád bych vám poslal ještě jeden srdečný pozdrav, dokud jsem na svobodě. Buďte rodinou, v níž panuje vzájemná láska a odpuštění. Pak se může přihodit cokoli. Rádi všem odpouštějte, a také mně, pokud budete muset kvůli mně ještě trpět“. Poté se 1. března

⁵ Zmínka *referenda* na jaře 1938: ale nacistická propaganda zmátla hlavy i srdce, takže Rakušané „si počínají v rozporu se svým vlastním chápáním poslušnosti; poslušnost však nemůže vést k páchání nepravostí v jejím jménu“.

⁶ Říká totiž: „Dnes se často slyší, že nelze nic dělat: kdyby kdo co řekl, skončil by ve vězení anebo by ho zabili. Je pravda, že dění světa se nedá příliš změnit: muselo by se začít už před sto či více lety. Jsem ale přesvědčen, že nikdy není příliš pozdě na to, abychom zachránili sami sebe, a dokud žijeme získali i nějakou duši pro Krista“ (*tamtéž*, 161).

⁷ A končil slovy: „Protože nacisté tolerují tolik omylů, je lépe připravit se hned na oběť vlastního života, než se před smrtí dát na pospas hříchu“.

⁸ Posledním člověkem, kterého potkal, byl jeho nejlepší přítel z dob mladistvých úletů, který – když ho spatřil, jak kráčí pod okny jeho statku, říká: „Bůh tě provázej, Franzi“, načež tento byl tak překvapen, že se nezmohl než na odpověď: „Už mě více nespátráš“.

představil v povolávacím centru a prohlásil, že odmítá vojenskou službu. Hned byl zatčen a převezen do vojenské věznice v Linzi – prvního úseku křížové cesty, kterou si sám dobrovolně zvolil.

Dva měsíce, které ve vězení strávil, byly poznamenány hlubokou bolestí – na jedné straně vzpomínka na štěstí, které prožíval v manželství a na druhé straně se mu nabízela možnost rozmyslet si své rozhodnutí. V dopisech, které ženě posílal, žasneme nad slovy: „Když se tě budou ptát, zda-li souhlasíš s tím, že nechci na frontu, řekni čestně čemu dáváš přednost, neboť mám za to, že mému postavení nemůžeš ani ulehčit ani přitížit“. A pokračoval: „Kdybych neměl takovou hrůzu ze lži a intrik, nebyl bych tu, a ani do budoucna si nechci zachránit život lží“. Současně však přiznával těžkosti, s nimiž se setkal, když chtěl zůstat pevný ve svém rozhodnutí. 11. března však jí psal: „Sděluji ti, že jsem ochotný ke zdravotnické službě, protože tam se dá dělat dobro a konkrétním způsobem projevat křesťanská láska; není proti tomu ani mé svědomí.

Vojenský tribunál však přijímal jen bezpodmínečnou oddanost. Zatímco byl Franz ve vězení, aby přemýšlel, trávil čas modlitbou, sledoval liturgický cyklus a doporučoval své ženě, aby nebyla smutná, protože situace, v níž se nachází není než dílem Boží prozřetelnosti, a to mu spolu s klidem ve svědomí dává sílu žít v pokoji dokonce i za mřížemi. Pošta chodila pravidelně. Ty obálky obsahovaly jeho dny přemýšlení a modliteb, obav o dcery a jejich budoucnost, rady stran statku, prosby spoluvězňů. Jako když prosil manželku, aby mu poslala alpskou protěž pro snoubenku jednoho Francouze, který byl před několika týdny souzen, a i přesto, že byl sužován úzkostí, co ho tísnila, jí s humorem říká: Ach, kéž bychom si to mohli na týden vyměnit: trochu odpočinku by ti prospělo“.

U příležitosti výročí svatby jí píše: „Když se dívám zpátky a zvážím všechno štěstí a milosti, kterých se nám dostalo, někdy se mi těch sedm let jeví jako zázraky!“ jeho odvaha byla veliká, jeho vůle pevná, a to i přes bolest nad city, které opouštěl, a pak nesmírná důvěra v Boha, k němuž se bez ustání modlil. Jako bychom ho viděli s růžencem v ruce, jak se dlouze dívá z okna a přitom se ptá a říká: „Příroda se nenechá za žádnou cenu dotknout onou bídou, co postihla lidstvo. I když odtud mnoho nevidím, přesto se mi zdá, že vše je letos zelenější a rozkvetlejší, než v letech předchozích. Jak začne svítat, je pod okny slyšet koší zpěv“⁹: i ptáci, přestože to jsou nerozumní tvorové, mají, jak se zdá více pokoje a radosti než my, lidé rozumem obdaření“⁹.

4. května 1943 je nečekaně převezen do Berlína k poslednímu soudu. V narychlo psaných řádcích, zaslaných manželce, potvrzuje své rozhodnutí – i

Franksa Jaegerstaetter, 90, u hrobu manžela s vídeňským arcibiskupem, kardinálem Schönbornem a dalšími biskupy – z Linze a Itálie

⁹ A ptá se: „Proč se tak často rmoutíme, máme-li se něčeho zříci a obětovat to, po čem touží naše srdce, když na věčnosti za to dostaneme tisíckrát víc“.

kdyby věci měly mít rychlý spád,- jediné, co ho mrzí: že jí nedovolili, aby jej v Linzi navštívila, protože teď je vzdálenost mnohem větší. Také vězeňský řád je teď mnohem tvrdší: méně dopisů – pouze jeden za měsíc -, žádné potraviny poštou; jen rytmus modlitby zůstává týž, stejně jako úvahy nad Bibli, které zaznamenává na tu hrstku papíru, co je ve vězení k dostání. Mezitím se jeho advokát, F. L. Feldmann, pokusil o nejzazší obhajobu a snažil se zvrátit jeho rozhodnutí, jež by ho navždy vzdálilo jeho drahým. Franz však byl neoblomný: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden. Kdo svůj život zachrání, ztratí ho: kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho (Mt 10,37-39).

Dlouho nad těmito slovy uvažoval; uvést je ve skutek však nebylo snadné: a přece si nemohl nalhávat, ani ustoupit myšlence, že celou odpovědnost za hrůzy nese *Führer*, jakoby pouhá poslušnost ospravedlňovala hrůzné činy. Soud proběhl 6. července 1943 a rozsudek zněl: trest smrti¹⁰. Nechtěl o tom psát ženě ani dětem, od nichž před několika dny dostal fotografii, na níž stálo: „Tatínku, vrať se brzy“ (obr.). Advokát informoval Franzisku, aby se rychle vypravila do Berlína, než bude příliš pozdě a v dopise píše: „nemohl nám slíbit, že přijme vojenskou službu. Velmi trpěl, ale tvrdil, že i přes to všechno je šťastný. Vůbec se ke svým rozhodnutím nechtěl vracet. Teď mu zůstává na rozmyšlenou jen několik dní. Sám Bůh ví, kolik času života mu ještě zbývá“.

V posledních dnech Franz dlouze rozmlouval s otce Kreuzbergem, vězeňským kaplanem, a tyto rozhovory jej velmi povzbudily, zvláště když se dověděl, že další Rakušan, otec Reinisch byl popraven z téhož důvodu: odmítl totiž složit vojenskou přísahu. Navíc hodně psal a snažil se tak vypsát na papír všechno, co prožíval: strach ze smrti, důvěru v nekonečné Boží milosrdenství, lásku k rodině, prosbu za odpuštění adresovanou těm, kterým tímto svým rozhodnutím způsobil utrpení. V dopise-závěti čteme: „Napíšu jen pár slov, tak jak mi vyvěrají ze srdce. Píšu se svázanýma rukama, ale je to lépe, než kdyby byla spoutána vůle. Někdy nám Bůh ukazuje otevřeně svou sílu, kterou dává lidem, co ho milují a nedávají přednost zemi před nebem. Ani vězení, ani pouta, ba ani smrt nemohou člověka oddělit od lásky Boží a vzít mu jeho svobodnou vůli. Boží moc je nepřemožitelná“. Jeho život pohasl pod gilotinou, 9. srpna 1943. A přece i po tolika letech vystupuje z tragické minulosti jeho „bolestná a hrdá“ korespondence, jak si přál: aby nám připomněl, že ani v době, kdy smýšlení bylo zastíněno strachem a lidstvo se potácelo v temnotách, znetvořené zvrácenou ideologií šílence a souhlasným mlčením tolika „skrčků“, nescházeli lidé jako Franz Jägerstätter a další, kteří i uprostřed temnot dokázali najít těžší, ale jasnější cestu víry, svědomí a odpovědnosti.

¹⁰ Advokát Feldmann dosáhl na tribunálu – což je svého druhu unikát – že soudci promluvili s jeho klientem. Doufal, že tam, kde se to nepodařilo jemu snad zabere jejich domluva: nabídli mu pomocnou vojenskou službu. On však trval na svých důvodech svědomí a odmítl i tentokrát.

ODESLANÉ SBÍRKY DOBY VELIKONOČNÍ

SBÍRKA NA SVATOU ZEM (Arcibiskupství olomoucké)

PUSTIMĚŘ: 2.600,-Kč; DRYVICE: 1.250,-Kč; PODIVICE: 1.700,-Kč; TOPOLANY: 200,-Kč

POSTNÍ ALMUŽNA (Charita Vyškov)

PUSTIMĚŘ: 4.020,-Kč; DRYVICE: 1.600,-Kč; PODIVICE: 4.050,-Kč; TOPOLANY: 660,-Kč

SBÍRKA NA SLUŽNÉ – FOND DONÁTOR - 20.4. (Arcibiskupství olomoucké)

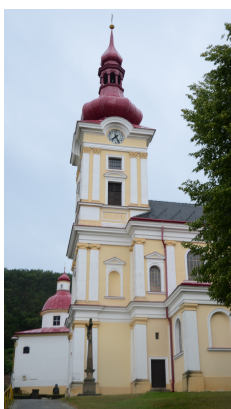
PUSTIMĚŘ: 5.300,-Kč; DRYVICE: 4.500,-Kč; PODIVICE: 3.400,-Kč; TOPOLANY: 3.500,-Kč

ZE STANOVENÉ VÝŠE PŘÍSPĚVKU FARNOSTI ZBÝVÁ DO FONDU DONÁTOR UHRADIT:

FOND DONÁTOR	PUSTIMĚŘ	DRYVICE	PODIVICE	TOPOLANY
STANOVENÁ VÝŠE PŘÍSPĚVKU	17.400,-	9.600,-	8.400,-	7.800,-
SBÍRKA 20.4.2025	5.300,-	4.500,-	3.400,-	3.500,-
ZBÝVÁ UHRADIT	12.100,-	5.100,-	5.000,-	4.300,-

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Rybář chytne zlatou rybkou a ptá se, jaká že má rybář tři přání. „Za prvé bych chtěl, aby do Evropy přišla čínská pozemní vojska a pak se zase vrátila zpět.“ Ryba kroutí hlavou, ale dobře, máchla ploutví a stalo se. „Za druhé bych chtěl, aby do Evropy přišla čínská pozemní vojska a pak se zase vrátila zpět.“ Ryba vůbec nechápe, ale přání je holt přání.

Máchla ploutví a stalo se. „A za třetí bych chtěl, aby do Evropy přišla čínská pozemní vojska a pak se zase vrátila zpět.“ Ryba nato: „Je to poslední přání, dobře si to promysli!“ „Neboj se zlatá rybkou, to mi bude ke štěstí stačit!“ Ryba máchla ploutví a stalo se, jenže zvědavost jí nedala: „Proč taková divná přání?“ „Umíš si vůbec představit, co zbylo z Ruska, když tam šestkrát prošli Číňani?“

II.

Mladý, pětadvacetiletý Žid si přisedne v rychlíku ke staršímu pánovi, rovněž Židovi. Po několika minutách jízdy se mladý Žid zeptá staršího: „Kolik je hodin?“ Starší Žid mlčí a neodpovídá. Mladý Žid si pomyslí: „Zřejmě cizinec.“ Zopakuje svou otázku německy, anglicky, francouzsky a v yiddish. Ale starší Žid na nic nereaguje. Těsně před cílovou stanicí vstoupí do vagónu průvodčí a oznámí: „Blíží se konečná, budeme vystupovat.“ Starší Žid povídá: „Děkuji, pane průvodčí.“ Mladý Žid se rozhořčeně obrátí na staršího: „Se mnou, člověkem stejné víry nekomunikujete, a s průvodčím ano?“ Starší Žid klidně odpoví: „Podívejte, mladý muži. Vy jste se mě zeptal, kolik je hodin. Kdybych vám odpověděl, zeptal byste se mě, kam jedu. Oba víme, kde tento vlak končí, tak byste to hned uhodl. A určitě byste se chtěl u mě ubytovat na noc. A vzhledem k tomu, že mám doma hezkou dceru, určitě byste si s ní chtěl něco začít. A uznejte sám: můžu já dát svou jedinou dceru Židovi, který v pětadvaceti letech nemá své vlastní hodinky?“

III.

Ženy, nelamte muži srdce, má jen jedno! Na druhou stranu, kostí má 206...!

IV.

„Doktor mi povolil dvě deci vína denně.“ „A jak to zvládáš?“ „No, už jsem v roce 2043.“

V.

Zamilovaný mládenec v SMS: „Moje milovaná Sarah, miluji tě víc, než slovy lze říct ... pro tebe sto zdotat jsem hory světa nejvyšší, přejít pouště nejpustší, severního pólu Andy mrazivé ... miluji tě. P.S.: Nebude-li v neděli moc pršet, stavím se.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 4. - 11. května 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 4. května	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA SV. FLORIÁN, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00:	za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro rodinu
		DRYSICE 9.30:	za živé a +členy SDH 4. okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce
		PODIVICE 11.00:	za +Marii PUČANOVOU, manžela, vnučku, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 5. května	PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jiřího a Stanislava ŠIKOVY, Annu KNOPPOVOU a duše v očistci
ÚTERÝ 6. května	SV. JAN SARKANDER, KNĚZ A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za + S. M. Augustinu BENÍČKOVOU, rodiče a bratry
STŘEDA 7. května	STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + syna Alexandra, bratra Stanislava a duše v očistci
ČTVRTEK 8. května	PANNA MARIA, PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ	PODIVICE 8.00	za oběti 2. světové války a za pokoj a mír ve světě
PÁTEK 9. května	PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Benedikta a Hedviku KOUTNÝCH, syna, snachu a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 10. května	SV. JAN Z AVILY, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	OLOMOUC 17.00	za +P. Václava ŽÁKOVSKÉHO, za obnovu rodin a za nová kněžská a řeholní povolání
NEDĚLE 11. května	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Otakara VÁVRU, otce, bratra, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvojce rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Marii OPATŘILOVOU, manžela, + rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za + manžele Josefu a Františka PANÁKOVY, zetě a rodiče s obou stran

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30

POŘAD BOHOSLUŽEB: 11. - 18. května 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 11. května	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Otakara VÁVRU, otce, bratra, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Marii OPATŘILOVOU, manžela, + rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za + manžele Josefu a Františka PANÁKOVY, zetě a rodiče s obou stran
PONDĚLÍ 12. května	SV. NEREUS, ACHILEUS A PANKRÁC, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Annu JANSKOU, manžela, rodiče, syna, snachu, a dar zdraví pro živou rodinu
ÚTERÝ 13. května	PANNA MARIA FATIMSKÁ	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
STŘEDA 14. května	SV. MATĚJ, APOŠTOL	DRYSICE 18.00	za + Giovanniho kardinála COPPU, rodiče a bratra
ČTVRTEK 15. května	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	IVANOVICE 9.00	za + Ing. arch. Zdeňka JANSKÉHO dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
PÁTEK 16. května	SV. JAN NEPOMUCKÝ, KNĚZ A MUČEDNÍK - SVÁTEK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jiřího ŘIHÁČKA a Boží požehnání pro rodiny
SOBOTA 17. května	SOBOTA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		
NEDĚLE 18. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana JANSKÉHO, manželku, syna Zdeňka, rodiče z obou stran a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Josefa CHYTYLA, manželku, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za + rodiče KROMBHOLZOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30